உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-கஅ] சித்தார்த்தி ஹு மார்கழிமீ [பகுதி உ.

Vol. XVIII. December—January 1919. No. 2.

"தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்."

செந்தமிழ் கஎ-ந் தொகுதி உகரு-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

22. "அம்மூ வாறும் வழங்கியல் மருங்கின்
மெய்ம்மயக் குடனிலை தெரியுங் காலை."

முன்னர்ப் பதினெட்டெனத் தொகுத்துக் காட்டியவற்றை மூப்பிரிவின வாகுமெனப் பின்னரும் வகுத்துக் காட்டியவற்றுளே ஒவ்வொரு பிரிவும் அவ்வாறெழுத்துக்களை உடைய அம்மூப் பிரிவின வாகும் மெய்யெழுத்துக்களை மொழியாகவழங்கும் இயல்பினில் ஆராயுமிடத்து ஒருமெய் மற்றொரு மெய்யுடன் மயங்கு நிலைமையுடையன வாகும் என்க.

அவ்வாறு மயங்கும் மெய்களை மூன்று வகையாக்கிக்கொள்ள ஆசிரியர் உய்த்துணர வைத்தார். "டறலள" என்னும் சூத்திரம் முதல் "மெய்ந்நிலை சுட்டின்" என்னும் சூத்திரம் இறுதியாக உள்ள சூத்திரங்களிலே கசதபக்களைக் கூறாது ஏனையவைகளைக் கூறிவந்தவர் "மெய்ந்நிலைசுட்டின் எல்லா எழுத்தும்—தம்முற்றாம் வரூஉம்" என்ற குறிப்பாலும் பிறவற்றாலும் இவை தம்மொடுதாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்கி வரூஉம் என்றாராயிற்று. அவ்வாறு மயங்கும் இவைகளில் "ரழவலங்கடையே" என்ற விதியால் ரழக்கள் பிறவொடு தாம் மயங்குமே யன்றித் தம்மொடு தாம் மயங்கா என அவைகளை, விலக்குவாராயினர். ஆதலின் "டறலள" என்பது முதல் "மெய்ந்நிலை சுட்டின்" என்பது இறுதியாகக் கூறிய சூத்திரங்களால் ட ற [illegible] ஞ ண நமன

பலவள என்பவை தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்கும் எனவும் ரழக்கள் தம்மொடு பிறவே மயங்கும் எனவும் ஆராய்ந்து அறிய வைத்தார். ஆகவே இவைகளாலே பெறப்படா எழுத்துக்கள் கசதபக்கள் எனவும் பெறப்படா மயக்கம் தம்மொடுதாமே மயங்கும் மயக்கம் எனவும் புலனாகும் பொழுது அவைகளே அவையாயின என உய்த்துணர வைத்தலமையைக் கண்டுகொள்க. வாகு முதலியவைகளை உயிர்த்தொடராகக் கோடன் மரபாதலின் ஈண்டு உயிர்மெய்யை மெய்யாக அமைப்பதூஉம் மரபாயிற்று. ஆதலின் நன்னூலார் "உயிர்மெய்ம் மயக்களவின்றே." எனக் கூறியதூஉம் அதற்குரைகாரர் உரை வகுத்ததூஉம் குற்றமெனக் கண்டுகொள்க. அன்றியும் (நன்னூலார் மெய்ம்மயக்கங்களை முறைப்படத் தொகுத்தமைபோல) ஆசிரியர் தொகுக்காமை குற்றமோவென ஐயங்கொள்ளற்க. ஏனெனின் முன்னர்க்காட்டிய சூத்திரங்களாலேயே அவை பெறும்படி வைத்தலமையின்.

"ரழவொழித்தீ ரெட்டாகும்" என்பதால் இவைதம்மொடுதாம் மயங்காமல் தம்மொடு பிறவே மயங்க வரூஉம் என்பதூஉம் "கசதப வொழித்த வீரேழன் கூட்டம்—மெய்ம்மயக்கு," என்பதாலும் உடனிலை ரழவொழித்தீரெட்டாகும் என்பதாலும் டறலளன ணமன யலவள என்னும் இவைகளே தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்க வரூஉம் என்பதூஉம் கசதபக்கள் தம்மொடு தாம் மயங்கவே வரூஉம் என்பதூஉம் அவர் இச்சூத்திரங்களாலேயே பெறவைத்தமையிற் பின்னரும் "ரழவல்லன தம்முற்றுமுடனிலையும்" எனச்சூத்திரிக்க வேண்டாமையைக் கண்டுகொள்க. இவை கருதியன்றே ஆசிரியர் தலைச்சூத்திரத்தில் மேலனவற்றைத் தொகுக்காது பிறசூத்திரங்களாலேயே உய்த்துணரவைத்தார் என்க. மேலும் ஆசிரியர்க்கு உயிர்மயக்கத்தையாவது உயிர்மெய்ம் மயக்கத்தையாவது எடுத்துக் கூறுவது கருத்தாயின் அவ்வத்தலைச் சூத்திரங்களிற் புள்ளியென விதந்தோதியிருக்கமாட்டார். ஆதலின் உயிர்மெய்ம் மயக்கத்தையும் பிறவற்றையும் மேற்கோளாலே விளக்குவது பொருந்தாதென்க.

உரிய என்றார். அவைகளின் ஒலி சிறிது மாறுபட்டுரிமைப்படுதலின். அம்மூவாறும் என்றார் முன்னர்க்கூறிய அப்பதினெட்டு மெய்களாகிய உட்பிரிவினளவுகளைச் சிதையாமற் காத்தற்கு. தெரியுங்காலை என்றார் முதலீறு நிலைகட்கு மிதனுக்கும் உளதாம் வேற்றுமை

உணர்த்தற்கென்க. மயங்குதலியல் பாகலின் மயக்கெனக் கூறாராயினர் "மெய்யினியக்கம்" எனவும், "தம்மியல் கிளப்பி னெல்லாவெழுத்து— மெய்ந்நிலை மயக்கம்" எனவும், வழங்கியன் மருங்கல்லாவிடத்துக் கூறி இவற்றொடு அவற்றின் வேற்றுமை காட்டுவதாலேயே நாம் எடுத்துக் கொண்டது வலியுறூஉம் என்க. ஆதலிற் பிறர் மெய்ம்மயக்கம் உடனிலை மயக்கம் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப் பிறவினையாக்குவது குற்றமென்க. வழங்கியல் என்றார் அவற்றை இயக்கும் பொழுதும் இயல் கிளக்கும் பொழுதும் இவைபோன்ற பிறபொழுதும் இவ்வாறு மயங்கு மயக்கம் அவற்றிற்கு இல்லையென்பதறிதற்கென்க.

23. "டறலள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப வென்னு மூவெழுத் துரிய."

டறலள என்றுரைக்கப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர்க் கசப என்றுரைக்கப்படும் மூன்று எழுத்துக்களும் வந்துமயங்குதற்குரியன என்க.

டறலளவேயன்றிப் பிறவும் நின்று மயக்கப்படுவனவாயிருப்ப இவ்வளம் கூறியது குற்றமோவெனின்? ஆகாது. அவைகளெல்லாம் பலவாறு பலவற்றொடு மயங்குதலிற் றனித்தனி எடுத்துக் கூறவேண்டி வருமாதலின் மிகைபட்டு விரியும் என்க. நன்னூலார், "டறமுன்கசப மெய்யுடன் மயங்கும்." எனவும், "லளமுன் கசப வயவொன் றும்மே" எனவும், சிறியனவாக்கி நயப்படுத்துவார் போன்று கசபக்கள் வரிசைகளைப் பாழ்படுத்திப் படிப்பாரை மயக்கினார். அன்றியும் முன்னர் வருபவைகளிலே சிற்சில இடங்களின் மெய்யெனக்காட்டிப் பற்பல இடங்களிற் காட்டாமலும் வருவது பொருந்தாது. யாதாலோவெனின் அவ்வாறு காட்டாமைக்கொரு நயமும் இன்மையினென்க.

அவ்வத் தலைச்சூத்திரங்களின் முன்னர் விடாது ஆசிரியர் புள்ளியெனக்காட்டிப் பெரிதும் பயன்பட வைத்தமை போலன்றி இவர் பின்னிலைகளிற் சிற்சிலவற்றை மெய்யெனக்கூறியும் பற்பலவற்றை அவ்வாறு கூறாமலும் போவது குற்றமென்க. அவ்வாறு குற்றமாவது எவ்வாற்றாலோவெனிற் கூறுதும். "கசபமெய்யுடன் மயங்கும்" எனவும், "முன்னர் மொழிமுதன்மெய்வரும்" எனவும் கூறினமைகொண்டு இவ்விவைகளுக்குப் பின்னர் வருபவைகளே புள்ளிகளெனவும், இவ்விடங்களில் உயிர்மெய் வராவெனவும், பிறவிடங்களில் அவ்வாறு புள்ளிகள்

வாரா எனவும் கூறுமுகத்தானே புலனாகும் பல வழூஉக்குழூஉக்கள் மலிந்து கிடக்கின்றமையிற் குற்றமெனக் கண்டுகொள்க. முன்னர் வருபவைகளையே புள்ளிகளெனக் கொள்ளுமுறைமை ஆண்டு யாம் விளக்கியவாற்றானே முன்னர் வருபவைகளைப் புள்ளிகளெனப் பிறர் கூறும் கூற்றுப் பொருந்தாது. ஆதலின் ஆசிரியர் போக்கையே பின்பற்றுவது நலமென்க.

24. "அவற்றுள்—

லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்."

முன்னர்க்கசபக்கள் வந்து மயங்குமெனக் கூறிய டறலள என்னும் அந் நான்கு மெய்யெழுத்துக்களுக்குள்ளே லகார ளகாரம் என்னும் இரண்டு மெய்களும் அக்கசதபக்கள் வந்து மயங்குவதற்கு உரியனவாவ தோடு யகாரவகாரங்களும் வந்து மயங்குவதற்கு உரியனவாகத்தோன்று மென்க.

தோன்றும் என்றார் இவை வருதலினால் ஒலி பிறழாமை நோக்கி. இக்கிடக்கையை ஒரு நயமும் காட்டாது வயளை மாற்றியும் கசபக் களை இலேசினால் அறியவொண்ணாது மழுக்கியும் நன்னூலார் மயங்கு வர். அவற்றுள் என்றார் முன்னாருணர்த்தினமை மறவாதிருத்தற் பொருட்டும் வேற்றுமை அறிதற் பொருட்டும் என்க.

25. "ஙஞண நமன வெனும்புள்ளி முன்னர்த்

தத்த மிசைகளொத்தன நிலையே."

ஙஞணநமன வென்றுரைக்கப்படும் மெல்லினப் புள்ளிகளின் முன்னர் அவ்வவைகளுட் டமக்குத் தமக்கு இனமாகிய கசடதபறக்கள் என் னும் வல்லினப் புள்ளிகளே மெய்ம் மயங்கு நிலைமைக்காகு மென்க.

இசைகளொத்தன நிலையென்றார். இரண்டு மொத்தலின் இவை கள் ஓரினமாகலின் ஒருவகைப்படுத்தியதை அறியாத நன்னூலார் பற் பல இடங்களில் இம்முறையைச் சிதைந்து இடர்ப்படுவாராயினர்.

26. "அவற்றுள் ணனஃகான் முன்னர்க்

கசஞப மயவவ் வேழு முரிய."

தத்தமிசைகளொத்தன வென முன்னர்க் கூறிய மெல்லினப் புள்ளிக ளுள் ணனஃகான் என்னும் இவ்விரண்டெழுத்துக்களின் முன்னர் டறக்களேயன்றிக் கசஞபமயவ என்னும் ஏழெழுத்துக்களும் வந்து மயங்குவதற்கு உரியனவாகு மென்க.

ஏழும் என்றார் வகரத்தையும் இலேசாகக் கொள்ளவேண்டி. ஈண்டு வரும் கசபக்களை ஆங்கே அமைக்காத காரணம் வினுவிற் கூறுதும். அவ்வாறே இயைத்தால் ணனஃகான் முன்னரும் வரும் எனவும், அந்த ணனஃகான் ஞமயவ என்பவையோடும் வரும் எனவும், மிகைபட விரித்துக் கூறவேண்டி யிருப்பதனாலும் பிறவாற்றானும் கூறினர் என்க.

27. "ஞமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றல் மெய்பெற் றன்றே."

ஞமவ என்று கூறப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர் யகரம் மயங்குதற்கண் நிற்றல் மெய்மை பெற்றது என்க.

இங்குக் காட்டியவற்றுள் வகரத்தை ஒருவரும் காட்டாது நன்னூலார் "ஙம்முன் கவ்வே வம்முன் யவ்வே" எனக்கூறினர். அவ்விரண்டும் ஒருபிரிவினவெனக் கருதிப்போலும். இதனை அந்நூலுரைகாரர் விளக்காது பிறவற்றை விளக்குவதூஉம் வியப்பே.

28. "மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்."

முற்கூறியவற்றின் மகரமாகிய புள்ளிமுன்னர்ப் பகரயகரமேயன்றி வகரமும் வந்து மயங்கத்தோன்றும் என்க.

29. "யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்."

யரழவென்றுரைக்கப்படும் மூன்று புள்ளிகளின் முன்னர் மொழிக்கு முதலாகுமென இனிக்கூறும் ஒன்பதெழுத்துக்களும் ஙகரத்துடனே வந்து மயங்குவதற்குத் தோன்றும் என்க.

30. "மெய்ந்நிலை சுட்டி னெல்லா வெழுத்துந்
தம்முற் றாம்வரூஉம் ரழவலங் கடையே."

மெய்யெழுத்துக்களது உடன்மயக்கு நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுமிடத்து வேற்றுநிலைமயக்கத்திற்கு வாராவெனும் குறிப்புத்தோன்ற ஆளப்படாதனவாம் கசதபக்களும் தம்மொடு பிறவேமயங்கும் ரழக்களல்லாத பிறவும் தம்முன்னே தாம்வந்து மயங்குவனவாகும் என்க.

இக்கூறியவைகளால் "மூவெழுத்துமுரிய எனவும், "பலவுந் தோன்றும்" எனவும், "ஏழுமுரிய" எனவும் "வல்லுந் தோன்றும்' எனவும் காட்டியவற்றுலே எச்சப்பொருள்பட்டு நிற்பதை அறியாத நன்னூலார் குறுக்கியும் பெருக்கியும் வழுஉப்படுவாராயினர் என்க.

ஆசிரியர் மொழியான் அறியப்படுவனவற்றை மொழிமரபிற் கூறினமைக் கேற்ப ஈரொற்றுவனவற்றையும் தனிக்குறில் அணையாதனவற்றையும் இவைபோன்ற பிறவற்றையும் ஆண்டு மயங்காமரபிற் கேற்பப் பலவிடங்களிற் பிரித்துப்பிரித்து அமைத்த நுணுக்கமறியாத நன்னூலார் மெய்ந்நிலைமயக்கத்துடன் அவைகளையும் இனங்களெனக் கருதி அணைத்தமை பொருந்தாது. ஈண்டியாம் குறிப்பிட்டபடி அவை மாறுபடு மயக்கம் அவற்றிற் கின்மையிற் குற்றமென்க.

31. "அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு."

ஐந்து குற்றெழுத்துக்களுள் அகர இகர உகரங்களென்ற அம்மூன்று எழுத்துக்களும் சுட்டெழுத்துக்களாக வருமென்க.

அவன் இவன் உவன் என்பவை இச்சூத்திரத்தால் இலேசாகப் பெறப்படுமாகையால் அம்மூன்றுமெனக் குறிப்பித்தது புறச்சுட்டையும் உள்ளடக்கற்கென்க. இது கருதித்தான் புறனிலையையும் உள்ளடக்கவேண்டி ஆண்டும் இவ்வாறே சுட்டினார். அ இ உ என்பவை அம்மூன்றும் என்பதுபோலவே சுட்டிக்காட்டு மிடத்திலே தான் சுட்டாகுமென உதாரணத்தானும் விளக்கியருளினார். இவையறியாத நன்னூலார் "அ இ உம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே" என்றார் அதற்குரை வகுத்தார் பிறரிகழும் இகழ்ச்சியை மாற்றுவான்வேண்டிச் சில கூறினார். அவை வருமாறு. "அவன் என்பதன் கண் அகரம் அறம் என்பதன்கண் அகரம் போலப் பின்னெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து நின்ற ஒருபொருளை உணர்த்தாது மலையன் என்பதன்கண் பகுதிபோல வேறு நின்று சுட்டுப்பொருள் உணர்த்தலின் அகத்துவரும் இதனைத்

தனிவரின் என்றார்." எனக் காட்டியவைகளும் பொருந்தா. என்னை ? அவ்வெழுத்துக்கள் சுட்டினலன்றிச் சுட்டெழுத்தாகாமையானும், இவர் வடமொழி இலக்கணங்களையும் கலந்து கூறுகின்றமையால் அயோக்கியன் அமலன் என்பவை போன்ற சொற்களின் அகரம் சுட்டுப்பொருளை உணர்த்தாமையானும், அன்றியும் தனித்துவரும் புறச்சுட்டு அம்மொழிகளின் அகரம்போலன்றிப் பகுதியைப் போல வாராமையானும் பிறவாற்றானும் குற்றமெனப் புலப்படுதலின்.

ஆசிரியர் இதுவரை எழுத்துக்களின் இயல் கூறிவந்து முடித்தார் ஆதலின் அதன் பின்னர் அவ்வெழுத்துக்களின் பொருண்மையை உணர்த்தலும் மரபாதலின் ஈண்டே யமைத்ததனை உணராத பிறர் பிறவிடங்களிற் பெய்துவைத்துத் தவறுபட்டனர்.

32. "ஆ எ ஒ அம் மூன்றும் வினா."

எழுத்தெட்டெழுத்துக்களுள் ஆ எ ஒ என்ற அம்மூன்றும் வினாவெழுத்துக்களாகும் என்க.

எ எவன் யாவன் யாவர் யார் யாது யாவை என்பனவற்றையும் இவைபோன்ற பிறவற்றையும் பற்பல இடங்களில் எறக்குறைய இருபத்தைந்து முறைக்குக் குறையாமல் அவ்வவற்றின் இன்றியமையாமையோடு விளக்கிப் போந்த ஆசிரியர் ஈண்டுரைக்காதது யாதுகாரணமோவெனிற் கூறுதும். அவைகளெல்லாம் மொழியாகிப் பொருண்மை பெற்றுவருதலின் அவ்வவற்றிற்கமைந்த இலக்கணங்களை அறியும்பொழுதே அவ்வவற்றையும் அறியவும் உணர்த்தவும் முடியும் ஆதலின் அவ்வாறமைத்தாரென்க. அன்றியும் அவை எழுத்தாகாமையானும் கூறிலரென்க. அவ்வாறாயின் எ, யாக்களை ஈண்டுப் பெய்து வைக்காதது குற்றமோவெனின் ? அற்றன்று. உயிர்வருக்கத்தோடுயிர் மெய்வருக்கத்தையும் உரைப்பாராயின் வினாக்கள் இவ்வளவினவே எனப் படிப்பாரிடர்ப்படுவர் ஆதலிற் குற்றமாகாது. இதனையறியாத நன்னூலார் "எ, யா" எனத்தொடங்கிச் செல்வர். அன்றியும் அவர் எகரம் மொழிக்கிறுதியாகாமையும் நோக்காது "எய்யாமுதலும்" என்றார்.

33. "அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலு
முளவென மொழிப விசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்."

[உயிர்க்கும் மெய்க்கும் பிறவற்றிற்கும் அளவிற்கும் அளவு கூறிய பின்னரும் அவைகட்கின்றியமையாதனவாகிய இருவகைத்தாய அளபெடைகளுக்கும் அளவு கூறிவந்தவர் பிறன்கோட் கூறலென்னும் உத்திகொண்டு யாழ்நூலின்கண் இவை நீண்டு வருமென உரைப்பாராயினர்.]

எல்லாவுயிர்களும் தம்மளவு கடந்து ஒலித்தலும் எல்லா மெய்களும் தம்மளவு நீண்டிசைத்தலும் உளவென மொழியப்படுபவை இசையொடு பொருந்திய யாழ்நூலிடத்தனவென்று புலவர் கூறுவர்.

"அரிறபநாடி 'யளவிற்கோட லந்தணர் மறைத்தே" எனவும், "அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு மெய்தெரி வளியிசை யளவுநுவன் றிசினே" எனவும், "மறையோர் தேஎத்து மன்றலெட்டனுள்" எனவும், ஆசிரியர் பிறன்கோள்களில் விடுக்கும் பகுதிகளையும் வேண்டும் பகுதிகளையும் விளக்கிப்போவர். ஈண்டவ்வாறு காட்டாமையாலே பிறன்கோளைக்காட்டினாரேயொழிய ஒன்றும் கொண்டாரில்லை என்பது புலனாகின்றது. ஆதலின் ஆண்டுச் செய்யுளிபற்கு இச்சூத்திரத்தை மாட்டாக்கிப் பொருத்துவதும் பிறவும் பொருந்தாமை யுணர்க.

உயிரை உயிர்த்தே உரைக்கவேண்டுதலின் உயிர்த்தலும் என்றார். மெய்யை உரைக்குமிடத்து உயிர்ப்புவிட வொண்ணாது வளியை உள்ளே அழுத்தி நீட்டவேண்டுதலின் ஒற்றிசை நீடலும் என்றார். இவ்வாற்றான் அவைகட்குப் பெயரெய்தினமையும் கண்டுகொள்க.

இவையறியாத நன்னூலார் "ஆவியு மொற்றும் அளவிறந் திசைக்கு"மென்பர். அன்றியும் விளிமுதலியவற்றிற்கு அளபெடையே குறியீடாதலின் அவர்கூற்றுப் பொருந்தாமையுணர்க.

முதலாவது நூன்மரபு முற்றிற்று.

உ

"தொல்காப்பியமும் பிற்காலத்தாரும்."

இரண்டாவது மொழிமரபு.

முன்னைய இயலான் நூலுக்கு மரபாவனவற்றில் எழுத்தான் அறியப்படுவனவற்றை உணர்த்திய ஆசிரியர் இவ்வியலான் மொழிக்கு மரபாவனவற்றில் மொழியான் அறியப்படுவனவற்றை உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார். ஆயின் ஆண்டமைத்த சுட்டு வினா முதலியவைகள் மொழியோடும் ஈண்டமைக்கும் முதலீறுகள் ஆண்டமைத்த இடைநிலைமயக்கத்தோடும் அமைக்கவேண்டுமோ வெனின் அற்றன்று. என்னை? ஈண்டமைக்கப்படூஉம் நிலைகள் ஒருமொழிக்கண் முதலீறுகள் ஆவதனானும் அன்றியும் ஒருமொழிகொண்டே அறியப்படவேண்டினமையானும் அவைகள் மயக்கம் எனப்படாமையானும், அம்மயக்கமே இவ்வாறன்றி யாண்டும் முன்னர் வருபவைக்கொத்து மயங்குகின்றமையானும் பிறவற்றானும் அமைக்கவேண்டாமை காண்க. முதலீறுகளில் அவைவராமைபற்றி இவ்வகை மயக்கங்களென்னாது நிலைகளெனக் கூறிப்போந்தார். இன்னும் சுட்டும் வினாவும் எவ்வகையால் அமையுமெனிற் கூறுதும். அவைகளுட் சுட்டு மொழியான் அறியப்படாது யாண்டும் புறத்தே வருகின்றமையானும் வினாவிலே எழுத்துக்களால் அறியப்படுவனவற்றுள் சிலவற்றையே கூறினமையானும் அமையுமென்பது. ஆதலின் நன்னூலார் முதலீறுகளைக் கூறியமுடிவிலே இடைநிலைமயக்கம் கூறியது முதலீறுகளோடு வேற்றுமை அறியப்படாமல் ஒன்றெனமயங்கவைத்தும் மேற்காட்டியவற்றை அறியவொண்ணாத தாக்கியும் போவது பொருந்தாமையுணர்க.

34. "குற்றிய லுகர நிற்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வரூஉ மகர மூர்ந்தே."

யாவென்னும் உயிர்மெய்யெழுத்தாகிய சினையுடனே யாண்டும் நிற்றலை விரும்பும் குற்றியலுகரமானது புணரியல் நிலையிற் குறுகுவதோடு நிலைமையாக முன்னிலையிற் கூறப்படும் கட்டுரை இடத்தும் புனைந்துரையிடத்தும் வரும் அசைச்சொற்களின் மகரத்தலையும் ஊர்ந்து வரும் என்க.

முன்னர்ப்புணரியலில் "யகரம் வரும் வழி யிகரங் குறுகும்—உக ரக்கிளவி துவரத் தோன்றாது" என்னும் சூத்திரத்திலே யகரமெனக் கூறுவதனால் யாசினையாகாதோவெனின் அற்றன்று. என்னை? "ஆவோ டல்லது யகர 'முதலாது' என்றமையான் எனக.

35. "புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே—
யுணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்."

அக்குற்றியலுகரம் அவ்வாறு ஒருமொழிக்கண் வருவதன்றிப் புணர் கின்ற நிலையின் இடையிலே வந்து பொருந்துவதற்கு உரித்தாகும். அஃது அவ்வாறுவதை அறியும்படி கூறினால் "நெட்டெழுத்திம் பருந் தொடர்மொழியீற்றும்—குற்றியலுகரம் வல்லாறூர்ந்தே" என்னும் முன்னர்ச் சூத்திரத்திலேவரும் ஈற்றில் உகரந்தொடர்ந்த இருவகை மொழிகளும் நிலைமொழிகளாகப் புணரும் இடத்துத் தோன்றும் எனக.

ஆயின் வருமொழி இவற்றாற் பெறப்படவில்லையேயெனிற் கூறு தும் என்னை? யாவைச் சினையாகக் கோடுமாதலின் அதனையே முத னிலையாகக்கொண்டுவரும் மொழியே அஃதெனக.

இவை கருதாத நன்னூலார் "யகரம் வரக்குற ளுத்திரி யிகரமும்—அசைச்சொன்மியாவி னிகரமுங் குறிய" என்றதனானே அவ்விகரம் நிலையுறுமிடத்தைக்கடையிற் கூறியும் யாண்டும் யா சினையாவதை அறி யாதும் முன்னிலையிற்கட்டுரைகூறல் முதலாய சார்பில்லாவிடத்து அவ்வசையின் இகரம் குற்றியலிகர மாகாமையறியாதும்" அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ யம்முதல்" என்றிவர் சூத்திரித்தபடி குற்றியலுகர நிலை மொழிகளுக்கு வருமொழிகளின் முதனிலைகள் ய, யா, யு, யூ, யோ, யௌ எனவரினும் அப்புணர் நிலையிடையிற் குற்றியலிகரம் யாவொ ழிந்த ஏனையவிடங்களிலே தோன்றவேண்டுமே என்பதை உணராதும் தவறுபட்டனர். இன்னும் ஆசிரியர் "ஆவோடல்லது யகரமுதலாது" எனக்கூறியது கொண்டு "யகரம் வரும்வழி யிகரங்குறுகும்" என விதித்தமையையும் இவர் "அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ யம்முதல்" எனவிதித்த மையையும் மறந்து சுருக்குவார் போன்று குறுக்கினர்.

36. "நெட்டெழுத்திம்பருந் தொடர்மொழியீற்றுங்—
குற்றிய லுகரம் வல்லாறூர்ந்தே."

குற்றியலுகரமானது வல்லெழுத்துக்கள் ஆறனையும் ஊர்ந்து நெட்டெழுத்திற்குப் பின்னரும் ஐவகைத் தொடர்மொழிகளது இறுதியினும் நிற்றலை விரும்பும் என்க. ஆசிரியன் விருப்பப்படி அஃதமையாது தானே அமைதலின் அதுவேண்டும் என்க.

ஈரெழுத் தொருமொழி பலவற்றுள் குற்றியுலுகரத்திற்கு முதனிலையாகவருவது நெட்டெழுத்தாகலின் "நெட்டெழுத்திம்பரும்" என்றார். இதனையே ஈரெழுத்தொரு மொழியெனப் பிறாண்டும் கூறிப் புலப்படுத்துவர். தொடர்மொழியாவது இதனோடு ஓரெழுத்து முதலாகத் தொடர்ந்து வருவது. புணரியலுக்கு உபகாரமாதற்கும் பிறவற்றிற்கும் இதனை மொழிவகைப் படுத்திப் பகுத்தோதினர். எழுத்தினுக் கிவ்வாறாய தொடர்பின்மையின் மொழிநோக்கி ஒன்றியற்கிழமைபாயது. உயிர்முதலாய தொடரெல்லாம் இரண்டிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழியாதலின் மெய்யை எழுத்தாக அலகிடுவதூஉம் ஈண்டைக்கின்றியமையாததென்க.

இனி நன்னூலார் "நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடை தொடர்மொழியிறுதி வன்மையூருகர—மஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே" என்றதற்குரை கூறிய மயிலைநாதர் ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழிகள் என்னும் இவைகொண்டு அவ்வவற்றின் இறுதி வன்மையூருகரமஃகும் என்றவர் அவ்வாறன்மேலும் பிறதொடரவும் பெறும் என்றபடி தொடரப்பெறின் நெடிற்றொடர் என ஒன்றில்லையாகும் ஆதலின் அதுபொருந்தாதென்க. அந்நூல் விருத்தியுரையாசிரியர் நெடின்முதலாய எழுத்துக்களினாலே தொடர்ந்தமொழியென அவற்றை விளக்கி அவ்வுகரம் அஃகுவதற்கும் மொழிநிரம்புவதற்கும் பிறமேற்றொடரவும் பெறும் எனவுரைத்தும் நெடிலினொடுலைப் பிரிவிற்கும் உம்மையை இறந்தது தழீஇயதற்கும் பொருந்துவாய் காட்டியும் செல்வாராயினர். இவரெண்ணப்படியே ஒப்கொடுத்தவர் தொடரப் பெறுமே எனக் கூறின் அதுபொருந்தும். அன்றியும் நெடிலோடு பிறமேற் றொடரவும் பெறும் ஆய்தம் உயிர்வலிமெலிஇடை தொடர்மொழியிறுதி வன்மையூருகரம் அஃகும் எனப்பொருள் படுத்தவேண்டும் என்க. இவ்வாறு கண்ணழித்துப் பொருள்பண்ணுத அவர் மொழி நிரம்புவதற்கும் உகரம் அஃகுவதற்கும் ஏதுவாகப் பிறமேற் றொடரவும் பெறூஉம் எனவுங் கூறியதற்குச் சார்பாகப் பலகவின

இலக்கண விதிகளையும் புகுத்துவாராயினர். இன்னும் இவர் கூறியது நன்னூலார் கருத்தாயின் பின்னர் வகுத்த உயிர்-குறில் நெடில்களாய இரண்டினையும் குறிக்குமல்லவா? அவ்வாறு குறிக்கும்போது குறிலுக்குப் பின்வன்மை யூருகரம் அஃகாதிருந்தும் நெடிலுக்குப் பின் அவ்வுகரம் குற்றியலுகரமாவதால் ஆண்டு அம்மொழி நிரம்பவும் உகரக்குறுகலும் காரணமாகப் பிறமேற் றொடரவும் பெறுதல் யாண்டையதென்க. அன்றேல் அவ்வுயிர் வகையின் நெடில் முன்னர்ப் பிரித்தோதினமையால் குறிலே வேண்டுமதெனின் வராது வாராது இவைபோன்றன உயிர்த்தொடராகாமல் முடியும் என்க. அன்றியும் நன்னூலார் "வன்மை யூருகரம் அஃகும்" எனக் கூறியது தவறாகும் என்பதைச் சிவஞான ஸ்வாமிகளது விருத்தியிற்கண்டு தெளிக. மேலும் ஈரொற்றுத் தொடர்மொழிகளே வன்றொடர் மென்றொடர்களில் ஒன்றினைப்ப அவை ஏற்றுப்பெற்றிகொள்ளும் என்றமையால் படிப்பார் குழப்பதுபுறக்களின் சேர்க்கையால் அஃதிரட்டித்த தாகக்கொண்டு அதனை இடைத்தொடராக மயக்காமற் றெளிவுபடுத்தினருமில்லை. ஆசிரியர் "குற்றியலுகரக் கின்னேசாரியைக் எனவும், "குற்றியலுகரத் திறுதிமுன்னர்—முற்றத்தோன்று மின்னென் சாரியை" எனவும் கூறியது கொண்டு அதுபெயர் மருங்கிலாம் எனவும் பிறவற்றிலும் தமிழில் வரூஉம் புறமொழியிலும் ஆகாதெனவும் உய்த்துணரவைத்தமையையும் காட்டினாரில்லை. தச்சை என்பதன் கண்முதனிலை உகரத்தையும் செக்குக்கணை என்பது போன்றதின் குறுக்கத்தையும் விளக்காமையை மாற்றப் பிறரெத்தியேற்றம் குற்றமேயாகும். இதன் விளக்கத்தை எமது "தொல்காப்பியமும் மயிலைநாதருரையும்" என்ற விடயத்திலே கண்டு தெளிக.

இவ்வாற்றானே நன்னூலாரும் அக்குறையை காரும் குற்றியலுகர விளக்கத்திலும் தவறுபட்டன ரென்க. இவ்விடர் நோக்கி அன்றே ஈரெழுத்தொருமொழி முதலியவைகளைக்கொண்டு ஆசிரியர் குற்றியலுகரத்தை விளக்கியருளினர். இதனையும் பிற்காலத்தார் அறியாது மறந்துப் பிறிது வகுப்பர் என்க.

37. இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான

அவ்வுகரம் ஒருமொழிக்கண் அன்றிப் புணரும் இருமொழியிடைக் கண்ணும் அடையும் இடனும் உண்டு. அவ்வாறு புணரும் முறைமையை அறியும் புணரியலின் கண்ணே என்க.

(உ-ம்) எண்+துவரை எட்டுவரை, கண்+து=கட்டு என்பன போன்றன.

குற்றியலுகரம் மொழிக்கண் "நெட்டெழுத்திம்பரும்" என்னும் சூத்திரத்தால் ஈற்றிலும் "குற்றியலுகர முறைப் பெயர்மருங்கின்" என்னும் சூத்திரத்தால் முதலிலும் இச்சூத்திரத்தால் இடையிலும் வருவது காண்க. பிறவும் அன்ன.

38. "குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
யுயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

ஆய்தப்புள்ளி யாண்டுவரினும் குற்றெழுத்தின் முன்னதாய் உயிருடன் புணர்ந்த வல்லெழுத்தாறின் மேலதாய் வரும் என்க.

குறியதன் முன்னரென்றார். என்னை? யாண்டும் முன்னர்வருவது குறிலென அறிவித்தலோடு வருபவை உயிரும் உயிர்மெய் எனக் கோடற்கென்க.

உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தென்றார் இம்பர் வருபவை உயிர்மெய்க் குறினெடில்களெனக் கோடற்கென்க.

இதனை உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர், புள்ளி என்றதனானும் 'ஆய்தத்-தொடர்மொழி" எனமேற்கூறுதலானும் உயிர் என்றது பெரும்பான்மையுங் குற்றுகரமேயாம். சிறுபான்மை ஏனையுயிர்களையுங் கொள்க" என்றதூஉம் பொருந்தாது. என்னை? தொடர்மொழியை, "மகரத்தொடர்மொழி" என்னுமிதுபோலவே ஆசிரியர் பலவிடத்தும் உரைத்து வருதலினாலே குற்றியலுகரத்திற்குத் தான் வரவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையான் என்க.

39. "ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்."

ஒரு சொல்லின்கண் இடைநிலையாக ஆய்தம் வரு முறைமை பொருந்திய தன்மையோடு ஈற்றுமருங்கினும் பொருந்தும் தன்மையைத் தோன்றும் என்க,

(உ-ம்) அஃகான்; கஃறீது; முஃடீது என்பனபோன்றன என்க.

40. "உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று
மொழிக்குறிப் பெல்லா மெழுத்தினியலா
வாய்த மஃகாக் காலை யான."

சொற்குறிப்பினாலே நிறத்தின்கண்ணும் ஓசையின் கண்ணும் சிறு பான்மை அளபெடை அடையாளம் இடவேண்டும் என்னும்படி தோன்றும் ஆய்தமும் ஏனை எல்லா எழுத்துக்களும் செய்யுள் ஓசை சுருங்கா இடத்தானவையேல் அவ்வெழுத்தான் இயலா என்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்தாரெல்லாம் உண்மைப்பொருள் அறியாராய் மாறுபட்டமையும் நன்னூலார் கொண்ட மௌனமில்லமையும் அறியற்பாலன. ஆய்தப்புள்ளியை முன்னர்த்தனித் தெடுத்தோதினார். அதிகாரப்பட்டது அதுவேயாகலின்.

41. "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு
நெட்டெழுத் திம்பரு மொத்தகுற் றெழுத்தே".

செய்யுளில் அளபெடுத்துக் கூறுங்கால் ஓசைகுன்று மொழிக்கண்ணே நெட்டெழுத்துக்களின் பின்னாகத் தமக்கினம் ஒத்தகுற்றெழுத்துக்கள் நின்று அவ்வோசையை நிறைக்கும் என்க.

42. "ஐ ஔ வென்னுமாயீ ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைநிறை வாகும்."

தமக்கினம் இல்லாத ஐகார ஔகாரம் என்றுரைக்கப்படும் அவ்விரண்டெழுத்திற்கும் ஈகார ஊகாரங்கட்கினமாகிய இகர உகரங்களைச் சார்த்திக்கூற அவை அக்குன்றிசை மொழிவயின் நின்று ஓசையை நிறைப்பனவாம் என்க.

43. "நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி".

தனித்துயிருடன் வரும் ஓரெழுத் தொருமொழி நெட்டெழுத்தேழே யாம்.

ஏகாரம் பிரிநிலையாகும். என்னை? உயிர்க்குற்றெழுத்தும் உயிர் மெய்க்நெட்டெழுத்தும் அவ்வாறு வாராமையின்.

44. "குற்றெழுத் தைந்து மொழிநிறை பிலவே".

உயிர்க்குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தும் ஓரெழுத் தொருமொழியாக நிறைந்து வருதல் இல. ஆயின் அவை சில மெய்யுடன் கூடிநிறைந்து நின்று மொழியாமெனக.

45. "ஓரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி
யிரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழியுளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே."

ஓரெழுத்தாகும் ஒருமொழியும் இரண்டெழுத்தாகும் ஒருமொழியும் மூவெழுத்தாதியாக இசைக்கின்ற தொடர்மொழியுடனேகூட அவை தோன்றிய நெறிக்கண் மொழிகளின் நிலைமை மூன்றேயாம்.

ஓரெழுத்தொரு மொழியாவது தனித்த உயிர் எழுத்தாலாவது உயிர்மெய் யெழுத்தாலாவது பொருள்பெற்று வருவது

ஈரெழுத்தொரு மொழியாவது உயிராவது உயிர்மெய்யாவது முத லெழுத்தாகவும் மெய்யாவது உயிர்மெய்யாவது இடையெழுத்தாகவும் பொருள்பெற்றுவருவது.

தொடர்மொழியாவது அவ்வீரெழுத்தொரு மொழியோடு உயிர் மெய்யாவது மெய்யாவது ஒன்றும் பலவுந் தொடர்ந்து வருவது.

இதுகருத்தன்றாயின் மேலே மகரத்தொடர்மொழி னகரத்தொ டர் மொழி ஈரெழுத் தொருமொழி ஈரொற்றுத்தொடர்மொழி எனப் பலவிடத்தும் ஆட்சிசெய்தது குற்றமாகுமெனக. இதற்குரைவகுத் தாருக்கெல்லாம் குற்றியலுகரத்தைச் செய்யுளியலில்ல விடாமைபற்றி மீண்டு அலகிடல் கூடாதென யாவர்தாம் கூறினரோ. அல்லதூஉம் வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி இடை யொற்றுத் தொடர்மொழி ஆய்தத் தொடர்மொழி என்னும் இவை களில் கொக்கு கொங்கு சார்பு கஃசு என்பவை தொடர்மொழி ஆகுங் கால் மெய்யளவு பெறுவதையும் ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி எனலை யும் அறியார் போலும்.

மேலும் அவர்களில் ஒருவர் அம்மூவகை மொழிகளுக்கும் மேற் கோளாக ஆ. மணி, வரகு, கொற்றன் எனக்காட்டிய உரையாசிரியரை மறுத்து ஆ, கா, ஈ ஓரெழுத்தொருமொழி எனவும், மணி வரகு

கொற்றன் ஈரெழுத் தொருமொழி எனவும், குரவு அரவு மூவெழுத் தொருமொழி எனவும் கணவிரி நாலெழுத் தொருமொழி எனவும் அகத்தியனார் ஐயெழுத் தொருமொழி எனவும், திருச்சிற்றம்பலம் ஆறெழுத்தொருமொழி எனவும், காட்டினார். அவரை உள்ளிட்டார் அனைவரையும் மற்றொருவர் மறுத்து அ ஆ ஓரெழுத்தொருமொழி எனவும், க கா அல் ஆல் ஈரெழுத்தொருமொழி எனவும் கல்கால் மூவெழுத்தொருமொழியாகிய தொடர்மொழி எனவும் காட்டினார். "நெட்டெழுத்திம்பரும்" என்ற சூத்திரத்தாலே குறிப்பிட்ட, நாடு, என்பது போன்றவைப் பின்னர் ஈரெழுத்தொருமொழியாக ஆசிரியர் காட்டினாரேயன்றி அதனை இவர்கள் கூற்றுப்படி ஓர் எழுத்தொருமொழியாகவும் நாலெழுத்தொரு மொழியாகவும் காட்டாமையே அவர்களுரைகளைப்போலியுரைகள் என்னும்.

இத்தொடர் மொழிகளின் உண்மைப்பொருளை அறியமாட்டாத நன்னூலார் தாம்வேறு வகுப்பார் போன்று அலவகருவியாக எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்களைப் பாழ்படுத்தினார். அவைகளை ஆண்டுக் காட்டியவற்றால் உய்த்துணர்க. பின்னரும் அவர் "னகரவிறுதி யஃறிணைப் பெயர்கள்" எனக்கூறி "டகரத்தொடர்மொழி" என்னும் சூத்திரத்தான் அமையும் பொருண்மொழிகளைப் பெறாது மயங்கியதைப் பின்னர் விளக்கிக் காட்டுதும்.

46. "மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்."

தனிமெய் யெழுத்துக்களது நடப்பு அகரத்தோடு பொருந்தி நடக்கும் என்க.

அ ஆ விரண்டும் அங்காந்து இயலுவதனானும், அங்காவாது எழுத்துப் பிறவாமையானும் எல்லா எழுத்திற்கும் அதுவே முதன்மை பெற்றதைக் கீதையிற் கண்ணனும் குறளில் வள்ளுவரும், "அவற்றுள் அ ஆ ஆயிரண்டங்காந்தியலும்" என்னும் சூத்திரத்தால் ஆசிரியரும் யாவர்க்கும் புலனாமாறு விளக்கியவற்றைக் கருதாது உச்சிமேற்புலவர் கொள்நச்சினார்க்கினியர் க ச ட த ப ற ஙஞண நமன யரலவழள என அகரம் அவைகளை இயக்க வருவதனையே எல்லாவற்றிற்குந் தலைமை எனக்கூறிய அவ்வகரமாகவும், அஃது உயிரின்கண் வருவது பிறர்க்குப் புலனாகாமையின் ஆசிரியர் கூறாததாகவும், இவ்வாற்றானே சிறிது உண்மைத்தன்மையும் கூறினாராகவும் கருதித்தவறுபட்டனர்.

47. "தம்மியல் கிளப்பினெல்லா வெழுத்து
மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை."

மெய்யும் உயிர்மெய்யுமாகிய எல்லா எழுத்துக்களும் வேறுபொருள் குறிக்கும் இயல்பினவன்றித் தம்மியல்பே குறிக்குமிடத்து மெய்ந்நிலை மயக்கமாகாதது குற்றமில்லை என்க.

எல்லா எழுத்துக்களும் வேறுபொருள் குறித்துத் தம்மியல்பே குறியாதவிடத்து மெய்ந்நிலைமயக்க மாவது குற்றமுண்டு என எதிர் மறையாகப் பொருள்பண்ணியவிடத்தும் அவ்வாறு பிழையாது சிறத்தலினாலே இவ்வுரை மெய்யுரை என்க.

உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் "பன்னீருயிரும் மெய்யின் தன்மையிலே தம்முடைய தன்மை மயங்கிற்றாகப் பெயர் கூறிற் குற்றமில்லை" என்றதை எதிர்மறுத்து எதிர்முடிவு செய்யினும் குற்றம் ஆகாமையால் அவ்வுரை மெய்யுரை யன்மையறிக. மேலும் அவர் இதற்கு உதாரணமாக "வல்லெழுத்தியை யினவ்வெழுத்து மிகுமே" எனவும் "மெல்லெழுத்தியையி னிறுதியோடுறழும்" எனவும் காட்டியதூஉம் பொருந்தாது. என்னை? "மெய்யின் வழியதுயிர்தோன்று நிலையே" என்றதனானே முன்னர் வருவது மெய்யெனவும் பின்னர் வருவது உயிர் எனவும் உய்த்துணரவைத்து அதனை இடைநிலைமயக்கத்தாலும் புணரியலாலும் ஆட்சிசெய்து நிலைநாட்டியது நிரம்பவேண்டித் தொடர்மொழிகளின் ஒன்றன் சார்பாலே விளக்கிப் போவதால் இவர் கூறியவற்றைப் பெறுதும். அதுகொண்டு இவர் கூறியபடி இச் சூத்திரம் உரைபெறுமேற் கூறியது கூறலாய் முடியும் என்க. அன்றியும் ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் ஒன்றுவாராதெனக் கூறியவர் பின்னரும் அது மற்றோரிடத்தில் வருமாயின் "வரினும் மானமில்லை" என்றே கூறிப் போவது வழக்கமாதலினாலும் அவ்வாறே ஈரொற்றுவன வற்றையும் பிறவற்றையும் விளக்கிப் போதலினாலும், அல்லாமலும் அவரே "முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்" எனபதற்கு இச்சார்பின்படியே தழுவி உரை செய்தலினாலும் அவருரைபோலி உரை என்க.

48. "யாழ வென்னு மூன்று மொற்றக்
கசதப ஙஞநம வீரொற் றாகும்".

கசதபக்களுடனும் ஙஞணநமக்களுடனும் யரழவென்று சொல்லப்படும் மூன்று புள்ளிகளும் பொருந்த ஈரொற்றாகும் என்க. எனவே இடைநிலையிற் பிறவாகாமை பெற்றாம். இவை ஈரொற்றாவனவன்றி மெய்ந்நிலை மயக்க வேறுபாடின்மை புணர்க. ஈரொற்று இடைநிலைகளின் ஈற்றின் ஏற்ற உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் பெற்றே வருமென்க.

49. "அவற்றுள்:—ரகார ழகாரங் குற்றொற் றாகா".

முன்னர்க் க்சுத்ப் [illegible] என்பனவற்றோடு ஈரொற்றுத் தொடர் மொழியாக முன்வரும் ய்ர்ழ் என்னும் மூன்று மெய்கள் என்ற அவற்றுள் ரகார ழகாரங்கள் தனிக்குற் றெழுத்தைத் தமக்கு முதனிலையாகக் கொள்ளாவென்க.

இதனானே ரழக்கள் ஈரெழுத் தொருமொழியின் கண்ணும் ஈரொற்றுத் தொடர்மொழியின் கண்ணும் குற்றொற்றை முதனிலையாகக் கொள்ளா என்பது போதரும் என்க. எனவே யகரம் அவ்விருவகை மொழிக்கண்ணும் முதனிலையாக எல்லாவற்றையும், மெய்யாகும் போதும் உயிராகும்போதும் கொள்ளும் எனவும் ரழக்களும் உயிர்மெய்யாகும்போது மாத்திரம் எல்லாவற்றையும் முதனிலையாகக் கொள்ளும் எனவும் இவைபோன்ற பிறவற்றையும் ஆசிரியர் உய்த்துணர வைத்தமை அறிக. முதனிலைகளுக்குப் பிறவற்றைச் சினைகளாக்கிக்கொண்டு பொருந்துமாறு புணர்த்திக்கொள்க. அவற்றால் அர் முதலியன அடங்கும் என்க. இவ்வாறு ஈரெழுத் தொருமொழியையும் உள்ளடக்கற்கன்றே ஆசிரியர் இவைகளை அச்சூத்திரத்திலே பெய்துவைக்காது ஈண்டுவைத்தனர் என்க. இக்காட்டிய எல்லாம் அறியாத உரைகாரர் எல்லாம் புகர் புகழ் புலவர் என்பனவற்றையும் பிறவற்றையும் அடக்கிக்காட்டும் இடம் அறியாது செல்வாராயினார்என்க.

50. "குறுமையு நெடுமையும் அளவிற் கோடலிற்
றொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல."

எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த மொழிகள் எல்லாம் செய்யுளின்கண் குறுகிய தன்மையாயும் அக்குறுமை நிறைவுபெற நெடியதன்மையாயும் ஆவனவற்றை அளவு கருவியாகக் கொள்ளுதலின் அவ்வாறு அளவெடுப்பதற்குக் கருவியாகிய நெட்டெழுத்துத் தன் இயல்பாவதன்றி அவற்றான் மாறுபடாதென்க.

எனவே அளபெடுக்குங்கால் நெட்டெழுத்தே இரண்டுமுதலாக நான்கு மாத்திரை வரையும் அளவுபெறுவது கருதி அஃது இரண்டு அன்றி நான்குமாத்திரை வரையும் பெறுமோ எனப்பிறக்கும் ஐயம் அற்றுவான் வேண்டியே ஆசிரியர் இச்சூத்திரம் வகுத்தார் என அறிக.

இதற்கு உரைவகுத்த உரையாசிரியர் தொடர்மொழிக்கீழ் நின்ற ரகார ழகாரங்கள் எல்லாம் நெடிற்கீழ் நின்ற ரகார ழகாரங்களின் இயல்புடைய என்று கொள்ளப்படும் என்றது பொருந்தாது. என்னை? அவற்றை அவ்வாறு கொள்ளப் பிற ஏதுக்கள் இன்மையின் என்பது. ஆசிரியர் தனிக்குற் றெழுத்தோடு ஆகாதென்றார் அன்றி இணைக்குறிலையும் பிறவற்றையும் ஆகாவெனின் அவ்வாறு உரைக்கவேண்டுமென்க. அன்றியும் அவற்றை நெட்டெழுத்தினது இயல்புடையன எனப்பொருள் கூறியக்கால் பொருந்துமோவெனிற் பொருந்தாது. என்னை? அப்பொருள் எல்லாம் முன்னர்ச் சூத்திரத்தாலே கொள்ளக் கிடத்தலின் என்பது.

பின்னரும் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் அவருரையை மறுத்து அளபெடையில் நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்குநடக்கும் என உரைவகுத்ததூஉம் பொருந்தாது. என்னை? அளபெடை என்பது நீட்டம்வேண்டி நெட்டெழுத்தளவு பெறுதற்கு அதனைச் சார்த்தி எழுதும் இனமொத்த குற்றெழுத்து எடையாகும் எனப் பொருள்படுவதனானும், இசை நிறை என்பதும் அவ்வாறே பொருள் படுவதனானும், பிறவாற்றானும் என்பது.

52. "செய்யு ளிறுதிப் போலி மொழிவயி
னகார மகார மீரொற் றாகும்."

செய்யுட்கட் போலும் என்றதன் போலியாகிய போன்ம் என்னுமொழியின் இறுதிக்கண்ணுள்ள னகர மகரங்களும் ஈரொற்றாகும்.

இதற்கு மேற்கோளாகப் பிற்காலத்தார் மருளினும் மருண்ம் என்னும் ஒருபுதியதைக் காட்டுவது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியர்க்கது கருத்தாயின் செய்யுள் இறுதிப்போலியை விளக்கியதைப் போலவே விளக்கி இருப்பர் என்பது. இவ்வாறு நம்மனோர் புகுத்திடர்ப்படாதிருத்தற்கன்றே "னகார மகாரமீரொற்றாகும்" என விதந்து கூறினர்.

52. னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்."

முற்கூறிய மொழியின் இறுதிக்கண்ணுள்ள னகரத்தின் முன்னர்வந்துள்ள மகரம் தன் அரைமாத்திரையிற் குறுகுமென்க.

அரைக்கால் மாத்திரை முதலியன ஈண்டாராய்ச்சி இன்மையானும், கான்மாத்திரைக்குக் கீழானவற்றைக் கான்மாத்திரையாகவும், அதற்கு மேலானவற்றை அரைமாத்திரையாகவும், கோடன்மரபாகலானும், மருண்ம் என்றதை இதனுக்கு மேற்கோள் காட்டுவது பொருந்தாதென்க. அது கான்மாத்திரையின் மிகுதிபட்டும் அரைமாத்திரையிற் குறைவுபட்டும் இருப்பதனைச் செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்க.

53. "மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினு
மெழுத்திய றிரியா வென்மனார் புலவர்."

எழுத்துக்களைச் சொல்லாகத் தொடர்வுபடுத்திக் கூறினாலும், அவ்வாறு கூறுவனவற்றுள் சில சிலவற்றைச் சார்ந்து வருவதனாலும், சில, சிலவிடத்தே வேறுபட்டு வருவதனாலும் வேறுவேறு தெரிந்து சொன்னாலும், அவ்விருவகையனவும் எழுத்துக்கள் ஆகும் தன்மையில் திரியா என்று புலவர் கூறுவர் என்க.

எழுத்தெனப்படுப மூன்றலங்கடை முப்பஃதென்ப என ஒருவாறு ஏனையவற்றைச் சார்த்திக் கூறுமுகத்தானே அவற்றின் வேறுபட்டனவோ எனவும், மகரக்குறுக்கம் முதலாயினவற்றைக் கூறுமுகத்தானே அம்முப்பத்துமூன்று எழுத்துக்களினின்றும் இவை வேறுபட்டனவோ எனவும், பலவாறு பிறக்கும் ஐயமெல்லாம் இவ்வுரையால் அகற்றப்படுவதைக் கண்டுகொள்க.

உரையாசிரியர் இச்சூத்திரத்துக்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லாக்கிக் கூறினும் பிறிதாக்கிக் கூறினும் மாத்திரை திரியாது என்று பொருள்கூறி அகரம் என்புழியும் அ என்புழியும் ஆலம் என்புழியும் ஆ என்புழியும் ககரம் என்புழியும் க என்புழியும் காலம் என்புழியும் கா என்புழியும் ஓசை ஒத்து நிற்கும் என்றது பொருந்தாது. என்னை? எழுத்துக்கள் முப்பத்துமூன்று என்றமையால் உயிர்மாத்திரம் அவ்வாறு வருவது முறைமையாகாமையானும் அ என் புழியும் அல் என்

புழியும் உயிர்மாத்திரை பெறுகின்றதேயன்றி மெய்பெறாமையானும் பிறவாற்றானும் என்பது.

பின்னரும் இச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்த உச்சிமேற்புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் செய்யுளியலில் ஒற்றும் குற்றுகரமும் செய்யுளில் அலகிடப்படா என்று கூறினும் அவ்விரண்டும் ஈண்டு எழுத்தாம் தன்மை திரியாவென்று கூறினவர் இதனான் ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் எழுத்தாகி நின்று பொருள் தந்தும் எழுத்தெண்ணவும் அலகிடவும் பெறாவென்பது கூறினாராயிற்று. தெரிந்து வேறிசைத்தல் குற்றுகரத்திற்கு இன்றாதலின் ஏற்புழிக்கோடலான் ஒற்றிற்கும் ஆய்தத்திற்கும் கொள்க என்பதும் பிறவும் கூறியது பொருந்தாது. என்னை? குற்றுகரத்தைத் தெரிந்து வேறு இசைக்கப்பெறாதென்று அவரே நீக்கினமையானும், மூன்றனுள் ஒன்றினைநீக்கி ஏனையவற்றிற்கு மாத்திரம் பொருத்துவது பொருந்தாமையானும், அவ்வாறு ஆண்டாவது ஈண்டுகூறவேண்டுவது இன்றியமையாமை ஆகாமையானும், ஒற்றினை அலகிடாது மொழியாக்குவது ஆசிரியர் கருத்து ஆகாமையானும் பிறவாற்றானும் என்பது.

[முன்னர்க்கூறியவற்றால் குற்றெழுத்தின் நெடுமையே நெட்டெழுத்து எனவும், அவ்வவற்றிற்கு அவ்வவற்றின் குறில்களே இனமாகும் எனவும், அளபு எழுங்கால் அக்குறில்களையே அடையாளமாகச் சார்த்தி எழுதவேண்டும் எனவும், அவ்வாறு இனமில்லாத ஐ ஔக்களுக்கு இ உக்களை இனமாகக் கோடல்வேண்டும் எனவும், தெரிவித்தலினாலே ஐ ஔக்களுக்கு இனமில்லாத வழிக்குறிலாவதுவே முறையாயிருப்ப அவற்றை நெடிலாக்கியது பொருந்துமோ எனவும், அம்மட்டோடன்றி இ உக்களை அவற்றினமாக்குவது எற்றிற்கெனவும் பலவாறாக ஐயம் பிறக்குமன்றே? அவ்வாறு பிறவாமைப் பொருட்டே பின்வருஞ் சூத்திரங்களை ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறுவாராயினரென்க.]

54. "அகர விகர மைகார மாகும்."

அகரஇகரம் என்னும் இரண்டு உயிரும் இயைந்த ஓசையே ஐகாரம் என்னும் எழுத்தாகும் என்க.

(உ-ம்) அ+இ=ஐ.

55. "அகர வுகர மௌகார மாகும்."

அகரஉகரம் என்னும் இரண்டு உயிரும் இயைந்த இசையே ஔகாரம் என்னும் எழுத்தாகும் என்க.

(உ-ம்) அ+உ=ஔ.

56. "அகரத் திம்பர் யகரப்புள்ளியு
மையென் னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்."

ஐகாரம் என்ற நீண்ட உறுப்பானது (நெட்டெழுத்தானது) அகர உகரங்களாகிய முதற்கண் நின்று உறுப்பாவதோடு அவ்வகாரத்திற்குப் பின்னர் யகரமாகிய புள்ளியோடு கூடிய முதற்கண் நின்றும் மெய்மை பெறும்படி தோன்றும் என்க.

நெடிலைச் சினைஎன்றார் குற்றெழுத்தினின்று தோன்றுதலின். இதற்குரைவகுத்த உரையாசிரியரை உள்ளிட்டாரும் நன்னூலார் போன்ற பின்னூலாரும் "மெய்பெறத் தோன்றும்" என்றதனாலே அவ்வகாரம் வவ்வொடுசேர்ந்து ஔகாரம் ஆகும் எனவும் இவைபோலி எனவும் கூறியதூஉம், மற்றுமொருவர்பின்னொருவராகப் பலபடி மறுத்துக் கூறியதூஉம் பொருந்தாது. என்னை? அய் எனவும் அ இ எனவும் ஐ எனவும் அ உ எனவும் உரைத்துக் காணுழி இப்பிறப்பு முதலியவற்றால் ஒருசிறிதும் மாறுபடாததுபோல அவ் எனவும் ஔ எனவும் கூறும்பொழுது பல்லிதழ் இயைந்தும் இதழ் குவிந்தும் மாறுபட்டு வருவதனாலும் பிறவாற்றாலும் என்பது.

57. "ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே
தேருங்காலை மொழிவயி னான்."

தனித்துக் கூறும்பொழுது இரண்டுமாத்திரை பெறும் அவ்விடம் அன்றியும் ஆராயுமிடத்து மொழிகளின் மூவிடத்தும் ஒருமாத்திரை பெறும் இடனும் உண்டு என்க.

"மைந்திறை கொண்ட மலைமார்ப வாகுமோ
கந்துழுத வெல்லாம் கணக்கு" எனவும்,

"கையுள தாகி விடினும் குறும்பூழ்க்குச்
செய்யுள தாகும் மனம்" எனவும்,

"மணவில் கமழும் மலிதிரைச்சேர்ப்ப
கணையிலும் கூரியவாம் கண்." எனவும்

வருவனவற்றாலும் பிறவற்றாலும் அவ்வாறாவதை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

58. "இகர யகர மிறுதி விரவும்."

ஐகார ஒலிக்கு இறுதியாக இகர யகரங்கள் தனித்தனிக் கலந்து வரும் என்க.

அவ்வாறு ஐகாரம் ஆகிய பிணிதோன்றுவதற்கு அகர இகரங்களும் அகரயகரங்களும் முதலாம் என்றதில் அவ்வெழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் வரிசையை முன்னர் "அகரத்திம்பரென்" றமையால் ஐகாரமாகிய பிணிக்கு முதலாவனவற்றில் அகரம் முதற்கண் ஒலிக்க வரும் என்றாராயிற்று. இச்சூத்திரத்தாலே அதன்பின்னர் இகர யகரங்கள் ஒலிக்கும் என்றாராயிற்று.

இதுகருதியன்றே பின்னர் வருபவைகளாகிய இகரயகரங்களில் யகரம் மெய்யானபடியால் அதனைவிலக்கி இகரத்தை ஐகாரத்திற்கும் உகரத்தை ஔகாரத்திற்கும் இனமாக்கினர் என்க. அளபெடைக் குறியீட்டினை இதனுனும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இச்சூத்திரங்கட்கு உரைவகுத்தாருள் ஒருவர் இவையெல்லாம் போலி எனவும் அவற்றுள் அ இ என்பதனைக் கொள்ளற்க எனவும் பிறவற்றை அவ்வாறு கூறுமதனும் சென்றதோடு இகரவீற்றுப்போலி மொழிக்கண் யகரமும் அதுபோல இகரமும் விரவிவரும் எனவும் கூறினர்.

மற்றொருவர் அன்னாருரையே தழுவி உரைத்து அய் என்பதனையும் அவ்வென்பதனையும் நீக்கிப் பிறவற்றைக் கொள்ளற்க எனவும் கூறினர்.

இவற்றை எல்லாம் பிற்காலத்தார் தத்தம் மனப்போக்கையே தலைமையாகக்கொண்டு வேண்டியவலர வேண்டாத இடத்துப் புகழ்ந்தும் வேண்டாதவரை வேண்டிய இடத்து இகழ்ந்தும் போவாராயினர்.

இன்னார் கூறியவெல்லாம் மெய்யுரையாகாமை எமதுரைகொண் டுய்த்துணர்க.

59. "பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்."

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாம் எங்க. என்னின் ஐந்து குற்றெழுத்துக்களும் மொழி நிறைபிலவாகும் பொழுது பன்னிருயிரும் மொழிக்கு முதலாவது எங்ஙனம் எனின்? ஓரெழுத்தொருமொழிக்கே ஆண்டு வரையறை செய்தமையாலும் ஈண்டு ஏனைய மொழிகளையும் இணைத்துக் கூறுதலாலும் அவ்வாறு பொருத்தழி இலையும் எங்க.

அன்றியும் ஓரெழுத்தொருமொழிக்கு முதலிடைக்கடை என்னும் வேற்றுமை இன்மையின் அதனை எடுத்து விளக்கும்போது வாளா சென்றும் அதன்பிறகு ஏனையவற்றை விரவிக் கூறியும் வந்த ஆசிரியர் ஏனையவற்றின முதலீறுகளை விளக்குவாராயினர்.

இதுகொண்டே ஓரெழுத்தொருமொழி தனித்த உயிராவது உயிர்மெய்யாவது பொருட்பொருத்தமுற வருவதுவே என உய்த்துணரவைத்தமையைக் கண்டுகொள்க. இது கருத்தன்றாயின் "மொழி நிறைபில" என்றவர் முதலீறுகளை ஆண்டும் எடுத்துக் கூறியே இருப்பர் எங்க. அன்றியும் ஓரெழுத்தொருமொழியாக நெட்டெழுத்தேழும் வரும்போது ஔகாரம் மெய்யோடியைந்தே வருதலின் அவ்வோரெழுத்தொருமொழியின் உண்மையைக் காண்க. இதனானும் உயிர்மெய் யெழுத்தை ஈரெழுத்தொருமொழியாக்குவது பொருந்தாமை உய்த்துணர்க.

60. உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா".

உயிரோடு கூடிய மெய்யல்லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா எங்க.

"உயிர்மெய்யல்லன" என்றார். எழுத்துக்கள் முப்பத்துமூன்று ஆதலின் எங்க:

61. "கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்து
மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே."

கதநபம என்று கூறப்பட்ட ஐந்து தனிமெய்யும் பன்னிரண்டு உயிரோடும் மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும் எங்க.

இதற்கும் இதற்கு முன்னரும் இதற்குப் பின்னரும் காட்ட வேண்டும் மேற்கோள்களுள் இன்றியமையாச் சிலவற்றுள்ளும் ஒருசிறிதே விளக்கி இருப்பதை இவற்றை எல்லாம் முறைபெறத் தொகுத்து தலைச்சுப்போத செப்பட்டுத்ததும்.

62. "சகரக் கிளவியுமவற்றோ ரற்றே
அஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே."

கதநபமக்கள் மொழிக்கு முதலாதற்குரிய பன்னிரண்டு உயிர்களில் அ ஐ ஔ என்னும் மூன்றல்லாத இடத்து உள்ளனவாம் ஒன்பதுயிர்களோடு சகரமெய்யும் அவற்றைப்போல மொழிக்கு முதலாகும் என்க.

"அ ஐ ஔவொடு சகர முதலாது" எனக்கூறுது இங்ஙனம் பெருக்கிக் கூறியது எற்றிற்கெனின் அம்மூன்றும் பிறவற்றொடு முதலாமெனப் பொருள் தருவதனானும் பிறவாற்றானும் அங்ஙனம் கூறினரென்பது.

63. "உ ஊ ஒ ஓ வென்னு நான்குயிர்
வஎன் னெழுத்தொடு வருதலில்லை."

உ ஊ ஒ ஓ என்று சொல்லப்படுகின்ற நான்கு உயிரும் வ என்னும் மெய்யெழுத்தோடு மொழிக்குமுதல் வருதலில்லை என்க.

64. "ஆ எ ஒவெனு மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய."

ஆ எ ஒ என்று சொல்லப்படுகின்ற மூவுயிர்கள் ஞகாரமெய்யோடு மொழிக்கு முதலாதற்கு உரியன பிறவுரியவல்ல என்க.

65. "ஆவோ டல்லது யகர முதலாது."

ஆகாரத்தோடு அல்லது யகரம் மொழிக்கு முதலாகாது என்க.

66. "முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்."

மொழிக்கு முதலாகாதனவாகிய ஏனைமெய்களும் தத்தம்பெயர் கூறும் போது முதலாகும் என்க.

"முதலாகாவேன தம்பெயர் முதலும்" என்றமையாலே முதலாவன தம்பெயர் கூறும்போதும் முதலாகும் என்பது தானே பெறப்பட்டது. இதனைக் கருதாத உரைகாரருள் ஒருவர் உம்மைகளை இடையிலே விரித்துப் பொருள் கூறுவர்.

67. "குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி
னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்."

குற்றியல் உகரமானது முன்னிலையில் முறைப் பெயரிடத்துத் தனி மெய்யாய் நின்ற நகரத்திற்கு மேல்நின்ற நகரத்தோடு கூடி மொழிக்கு முதலாம் என்க.

இவ்வாறு ஆசிரியர் குற்றியலுகரம் முதலும் என்றதைக் கருதிய நன்னூலார் சுட்டு முதலியவற்றை ஒட்டி ஙகரமும் முதலாகும் என்றது பொருந்தாது. என்னை? மெய்யெழுத்துயிரோடன்றி முதலாகாதெனக் கூறியதனாலே உயிரன்றே முதலாம் என்பது வெளிப்படையாதலின் இவ்வாறாசிரியர் மொழிக்கு முதலாம் என்றனர். அங்ஙனம் என்ற தொடக்கத்தனவற்றுள் சுட்டு வினவை ஒட்டிவருவது ஙகரப் புள்ளியாகும். ஆகவே அங் ஆங் இங் ஈங் உங் ஊங் எனவும் யாங் எனவும் உயிரெழுத்துக்களையும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்களையும் அடுத்து ஙகரப்புள்ளிவரும். அவ்வாறு வருவனவற்றை நன்னூலாரன்றிப் பிறர் உயிர்மெய்யாகக்கொள்ளார். அன்றியும் யாங் என்பதை அவர் கூற்றுப்படி ஙாவாகக்கொண்டு யகரமெய்ப்புள்ளியைத் தனியாக்கி மொழிமுதற்படுப்பதூஉம் ஒருவியப்பே. மேலும் ஙனம் என்பது ஙானம் என அவர் அறிவு நீண்டவாறே நீண்டமையும் கண்டுகொள்க. இவற்றானும் பிறவற்றானும் அவர் கூற்றுப்பொருந்தாது என்பது.

மேலும் ஙகரமுதலாகும் என்றதை இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் செவ்வனே மறுத்த மறுப்பைக் கண்டுதெளிக. ஆயின் அதனை மற்றொருவர் மறுத்தனரே எனிற்பொருந்தாது. என்னை? அக்காலத்திலே அவர் கூறியபடி ஙகரமொழிக்கு முதலாகி வருமெனில் அவ்வாறுவதைக் கூறுவதுபோலன்றி ஈண்டுரைத்தமை பொருந்தாமையானும், "முதலாகெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்." என்பது யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர் இடைநிலை மயக்கமாக அவ்வாறு வரும் என்றாரன்றி அங்ஙனம் முதலியவற்றிற்காகும் என்னாமையானும் ஙகரத்தை அதிகாரப்படுத்துழி அவர் கூற்றைக் கூறாமையானும் முதலிடைகடை என்பது ஒருமொழிக்கண் அன்றி இருமொழிக்கண் ஆகாமையானும் அவ்வாறு இருமொழிக்கண் ஆவது புணர்ச்சி எனப்படுமன்றி இடைநிலைமயக்கம் எனப்படாமையானும், "முதலாகெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்" எனத்தமக்கு வேண்டியவற்றைக்காட்டிப் பொருந்தாத ஏனையவற்றை மறைப்பது நெறியாகாமையானும் பிறவாற்றானும் என்பது.

68. "குற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅ
தப்பெயர் மருங்கி னிலையிய லான

இதற்குச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தருளிய அரிய வுரையே மெய்யுரை எனக்கண்டுகொள்க.

69. "உயிர்ஔ வெஞ்சிய விறுதி யாகும்."

அளபெடையில் ஐந்துகுறிலும் ஓரெழுத்தொருமொழியில் ஔகாரம் ஒழிந்த ஏனைய ஆறும் ஆகிய பதினொருயிரும், மொழிக்கு ஈறாகும் என்க.

இதனாலும் ஓரெழுத்தொருமொழி முதலாயவற்றின் உண்மை நிலையோர்ந்தறிக.

உரையாசிரியரை உள்ளிட்டார் அனைவரும் இச்சூத்திரத்திற்கு மேற்கோளாக உயிர்மெய் ஈற்றுச் சொற்களைக் காட்டியது பொருந்தாது. என்னை? "கவவோ டியையி னௌவு மாகும்" எனப்பின்னர்ச் சூத்திரிப்பதால் என்க.

70. "கவவோ டியையி னௌவு மாகும்."

ககர வகரங்களோடு பொருந்திவரின் ஔகாரமும் மொழிக்கு ஈறாகும் என்க.

உம்மையால் ஏனையுயிரும் மெய்யோடீறாகும் என்பது பெற்றும். இவ்வுரை ஈண்டமைவது கருதியே அடுத்த சூத்திரத்தால் எகரமெய்யோடு ஈறாகாது எனவிலக்குப? இக்கருத்து அறியாத உரைகாரர் எல்லாம் முறை பிறழப்பொருள்கொண்டு உரைவகுத்தது பொருந்தாது என்க. யாம் கூறியவுரை மெய்யுரை என்பதை அடுத்தசூத்திரமே வலியுறுத்தும்.

71. "எ எனவரு முயிர்மெய் யீறா காது."

"பன்னிருயிரும்" என்ற சூத்திரத்தாலே அளபெடையில் மொழிக்கு ஈறாக எ எனவரும் எனக்கூறிய உயிரெழுத்தானது மெய்யுடன் ஈறாகாது என்க.

இக்கருத்து அறியாத உரைகாரரெல்லாம் "பன்னீருயிரும்" என்ற சூத்திரத்தால் எகரம் ஈறாவதை ஒப்புக்கொண்டும் அதனை ஈண்டுப் பொருத்துமுறை காணாது எகரம் உயிரோடு ஈறாகும் உயிர்மெய்யோடு ஈறாகாது எனக் கூறியது கூறித்தவறுபட்டனர்.

72. "ஓவ்வு மற்றே நவ்வலங் கடையே".

ஓகாரமும் நகரமெய்யல்லாத வினையிடத்து அவ்வாறே ஈறுகாதலெனக்க.

73. "ஏ ஓ எனுமுயிர் ஞகாரத்தில்லை."

ஏ ஓ என்னும் உயிர் ஞகாரத்தோடு ஈறுவதில்லை எனக. பிறமெய் யோடு ஈறுவது காண்க.

74. "உ ஊ கார நவவொடு நவிலா"

உகரம் நகரத்தோடும் ஊகாரம் வகரத்தோடும் பயிலா எனக.

எனவே ஊகாரம் நகரத்தோடும் உகரம் வகரத்தோடும் பயிலும் எனக்கொள்க.

இதற்குமை வருத்தாரது கூற்றுக்களெல்லாம் இருவகை வழக் கொடு மாறுபட்டமை யுணர்க.

எமக்கு இச்சூத்திர வுரையை அரசஞ்சண்முகனார் உரைத்தா ரென அறிக.

75. "உச்ச, கார, மிருமொழிக் குரித்தே."

76. "உப்ப கார மொன்றென மொழிப
இருவயி னிலையும் பொருட்டாகும்மே."

77. "எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே."

78. "ஞணநம னயரல வழள வென்னு
மப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி."

79. "உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்."

80. "உப்பகாரமொடு ஞகாரையு மற்றே
யப் பொரு ளிரட்டா திவணை யான."

81. "வகரக்கிளவி நான்மொழி யீற்றது."

இவற்றிற்கெல்லாம் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் மிகச் செவ்விதாகப் பொருள்கண்டு வருத்தவுரையை மெய்யுரை எனத் தேர்ந்து போற்றித் தெளிக.

82. "மகரத்தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத்தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன."

இணைக்குறிலும் குற்றொற்றும் அல்லாத எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த ஈரெழுத் தொருமொழியின் ஈற்றின்கண் வரும் மகரத்தொடர்ந்த தொடர்மொழி நான்கும் ஒற்றீற்றுக் குறில் நெடில் அல்லாத எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த ஈரெழுத்தொருமொழியின் ஈற்றுக்கண் வரும் னகரத்தொடர்ந்த தொடர்மொழி நான்கும் இணைக்குறில் ஈற்றியல்பாய் அமைந்த னகரத்தொடர்ந்த னகரத்தொடர்மொழி ஒன்றும் ஆகிய அவ்வொன்பதும் ஒன்றனோடு மற்றொன்று மயங்குதல் இல்லை எனக.

எனவே அஃறிணையில் இணைக்குறில் அடுத்த மகரமே மயங்கும் என்பது பெற்றாம்.

மகரத்தொடர்மொழி னகரத்தொடர்மொழி என்பன மகரனகரங்கள் தொடர்வதனான் அவைதொடர் மொழியாயின எனக.

இதற்கு உரைவகுத்த உரையாசிரியர் செகின் முதலியன மயங்காதன எனவும் நிலம் முதலியன மயங்குவன எனவும் உரைத்ததூஉம் பின்னர் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்தன ஒன்பது எனவும் எகினம் என்றது போல்வன திரிபுடையன அவைகளைக் களைந்து வரும் எனவும் நிலம் நிலன் பிலம் பிலன் என இத்தொடக்கத்தன தம்முள் மயங்குவன எனவும் வட்டம் ஓடம் இவைபோல்வன மயங்காதன எனவும் வரையறை னகரத்தின்மேற் செல்லும் எனவும் மயங்கா எனவே மயக்கமும் பெற்றாம் எனவும் உரைத்ததூஉம் பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியர் ஒன்பது எனவரையறுத்தும் மயங்கியும் மயங்காதும் வருவதனானும் மயிலை நாதர் போன்றோர் வலியான் முதலிய தொடக்கத்தனவற்றைக் காட்டி மறுப்பதற்குப் பொருந்துவாய் காட்ட இவர்கள் கூற்றுப் பொருந்தாமையானும் பிறவாற்றானும் என்பது. இனி இச்சூத்திரத்தின் உண்மைப்பொருள் அறியாத நன்னூலார் ஒன்பது இறந்து வருமெனக்கொண்டு "மகரவிறுதி" எனச் சூத்திரித்துத் தவறுபட்டனர்.

அதற்கு உரை வகுத்த மயிலை நாதர் நிலம் முகம் என்னும் இத்தொடக்கத்தன உறழ்ந்த எனவும், "உறழாநடப்பனவுள" எனவே உறழாதன பெரும்பான்மையவாம் எனக்கொள்க எனவும் அவை வட்டம் முதலாய தொடக்கத்தன எனவும் இனி இவ்விதி இவ்வாறன்றி "மகரத்தொடர்மொழி...

பஃறியினமேனா" என்ற எகின் முதலாய ஒன்பதும் மயங்காதன எனக் கொள்ளின் பனிபன் என்ற தொடக்கத்தன மயங்கப்பெறு என மறுக்க எனவும் கூறியது பொருந்தாது என்னை? மயங்குவன இனைக்குறிலன் றிப் பிற இன்மையானும் அன்றியும் அவர்காட்டிய பனிபன் என்ற தொடக்கத்தன மகரனகரத் தொடர்மொழியாகாமையானும், ஆசிரியர் அருளிய அச்சூத்திரப் பொருளை அறியாது பலவாறுகப் பிதற்றுவத னுனும் பிறவாற்றானும் என்பது.

இனி உரையாசிரியரை உள்ளிட்டா ரனைவரும் கூறிய உரையை மற்ருெருவர் மறுத்தும் ஓரெழுத் தொருமொழி முதலாயினவற்றை வேருகக் கருதினமையாற் பலகூறிச் சிலவுரைத்தார் என்க.

மூன்ருவது பிறப்பியல்.

83. "உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைஇப்
பல்லு மிதழு நாவு மூக்கு
மண்ணமு முளப்பட வெண்முறை நிலையா
னுறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
யெல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பி னாக்கம் வேறுவே றியலாத்
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான."

பிறப்பினது ஆக்கத்தை ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்துக் கொப்பூழ் அடியாகத் தோன்றி முந்துகின்ற காற்றானது தலையின்கண்ணும் மிடற்றின் கண்ணும் நெஞ்சின் கண்ணும் நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் என்ற இக்துடனே அக்காற்று நின்றதலையும் மிடறும் "நெஞ்சங்கூட எட்டாகிய முறைமையுடைய தன்மையோடு கூடிய உறுப்புக்களோடு" அமையத் தோற்றமான எழுத்துக்கள் எல்லாம் கூறுபட வேறுவேறு இயல்பினவாகத் தெரியும் என்க.

உயிர்ப்பிற்கு வரும் வளிபோலாது வேற்றுமை உடைத்தென் பார், "உந்திமுதலா முந்துவளி தோன்றி" எனவும், எழுத்துக்கள் எல்லாம் பிறப்பதற்கு அம்மூவிடத்தும் அவ்வளி நிலைபெற்று வரும் என் பார், "தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினுநிலைஇ" எனவும், பின்னர்

வருத்த தானங்களே வளிசெல் நிலை என்பார், "பல்லு மிதழு நாவு மூக்கும் அண்ணமு முள்பட வெண்முறை நிலையான்—உறுப்புற்றமைய" எனவும் கூறினர்.

இவற்றால் வளிதோன்று நிலை ஈதெனக் கூறாது எழுத்துப் புறத்திசைக்கக் கருவியாம் இடங்களையே பின்னர் மிடறு மூக்கு எனக் குறிப்பிட்டார் என்பது பெற்றாம். இதனையே "எல்லா எழுத்தும்" என்ற சூத்திரமும் வலியுறுத்தும் என்க.

இதனை ஆராயாத உரையாசிரியரை உள்ளிட்டார் எல்லாம் அவை தோன்று நிலையாகக் கருதிப் பொருளுரைத்தமை பொருந்தாமை உணர்க.

இந்நுணுக்கம் அறியாத நன்னூலார் வளிதங்கும் இடமாகிய அம்மூன்றனொடு மூக்கினையும் இணைத்துத் தவறுபட்டனர்.

மூக்கினையும் வளிசெல்லிடமாகக் கருதற்கன்றே "பல்லுமிதழு—நாவு மூக்கு—மண்ணமும்" எனச்சூத்திரிப்பாராயினர். அன்றியும் பல் இதழ் முதலியனவற்றை அவர்முறை பிறழவைத்துச் சூத்திரித்தமையால் தோன்றும் வழூஉக்குழூஉக்களையும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

84. "அவ்வழிப்:—பன்னீருயிருந் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும்."

தமது நிலைமைதிரியாத மிடற்றின்கண் உண்டாகிய காற்றினால் பன்னிரண்டு உயிரும் மேலே காட்டிய நிலையான் உறுப்புற்றுத் தோற்றமாகும் அவ்வழியாலே ஒலிக்கும் என்க.

தந்நிலை திரியாமை என்பது, மிடற்றுவளியாலே எனை உறுப்புற்று எழுத்தாவனவும், தலைசார்ந்த பின்னர் இவணுற்று எழுத்தாவனவும் தலைசார்ந்து ஈண்டு உறுப்புற்று மூக்கின் வளிவழியால் எழுத்தாவனவும் எனவரும் பலவற்றுள்ளும் இவைதிரியா நிலைமையினவாம் என்க.

இதனை அறியாத நன்னூலார் "அவ்வழி—ஆவியிடைமையிட மிட—றாகு—மேவு மென்மைமூக் குரம்பெறும் வன்மை" எனச் சூத்திரித்தார். இதன்பொருள்: அவ்வழியாகவே ஆவி இடைமை இடம் மிடறு ஆகும் மென்மை இடம் மூக்கு வன்மை உரம் பெறும் என்பது.

இடைமையில் ர்ல்வ்ழ்ன் என்பனவற்றிற் கவ்விடம் ஆகாது. ஏனை உறுப்பாவதை உரைத்தறிக. இவ்வாற்றாலே வன்மை முதலிய ஏனை நிலை பெறுமையும் கண்டுகொள்க. ஆயின் ஆசிரியர் உயிர்மிடற்று வளியான் இசைக்கும் என்றாரன்றே? அவற்றுள்ளும் அவ்விடைமை உறுவதுபோல அண்பன்முதனா விளிம்புறலும் இதழ்குவிதலும் உளவாதலின் வழுவாம் எனின் ஆகாது என்னை? இவற்றை உரைக்குங் காலைப் பிறவுறுப்புற்று ஆண்டு அவை வெளிப்படுதல் போலாது மிடற்றின் வழியே நடைபடாது அவ்வளி வெளிப்படுதலின் என்பது. அன்றியும் மெல்லெழுத்துக்களுக்கு "மூக்கின் வளியிசை யாப்புறத்தோன்றும்" என்றவர் வல்லெழுத்திற்குரைக்க மறந்தமையைக் கண்டறிந்து நன்னூலார் அறிவின் நுணுக்கம் நம்மனோர்கட்கறியும் பான்மைத்தன்று.

85. "அவற்றுள்:—அ ஆ ஆயிரண் டங்காந் தியலும்".

அப்பன்னிரண்டு உயிர்களுள் அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும் அங்காந்து நடக்கும் என்க.

அகர ஆகாரங்கள் அண்ணத்தை அங்காந்தியலுவதை அறியாது அண்ணத்தின தொழிலாகிய அங்காத்தலையுடைய எனப்பொருள்பட நன்னூலார் சூத்திரித்தது பொருந்தாது என்னை? முயற்சியுள் அங்காத்தலையும் மிடற்றுள் வளிநிலை பெறுதலையும் உடைமையால் அவை ஒலியாவாதலின் என்பது. அதனாலன்றே இயலும் என ஆசிரியர் இயைத்தாரென்க. அன்றியும் அவர் "அங்காப்புடைய" என்றுரைத்தது பொருட் பொருத்தம் உறாதலையும் உய்த்துணர்க.

உயிர்க்கிழவன் கட்டளையால் வரும் வளி அங்காந்து செல்லும் எனவறிக. இவ்வாறன்றி அதனை உடையதுவாகக் கூறுவது அறியாமைப் பாலதாம்.

இங்ஙனம்

K. S. நவநீதகிருஷ்ண பாரதி,
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்,
ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயம், சுன்னாகம், யாழ்ப்பாணம்.

13-வது புறப்பாட்டும் உரையும் IV.

செந்தமிழ் க௮-ந் தொகுதி ௨௭-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

இதுகாறும் இச்செய்யுளினீற்றின் கண்ணே 'நாடுகிழவோன்' என வந்துள்ளது சேரனையே குறிப்பதாகு மென்பதனைப் 'பழனமஞ்ஞை... ......நாடுகிழவோனே' என்ற நான்கு வரிகளையுங்கொண்டு ஸ்தாபிக்க முயன்று அவ்வரிகளினின்று நியாயங்களாகத் தரக்கூடியன வெல்லா வற்றையும் அரிதிற்றெரிந்தெடுத்து நண்பரவர்கள் உதவினார்கள். இந் நியாயங்கள் வலியற்றனவா மென்பது இவ்வுரையின் முதன்மூன்று பகுதிகளாற்றெளியப்படும். இனி 'இவன் யார்' என்ற வினாவை நுண்ணிதினாராயப்புகுந்து, அதற்கு நாடுகிழவோனென்ற பெயரினை விடையாகக்கொள்ளுதல் இலக்கணவிரோதமாகுமென்றும் வினையொன்றினை விடையாகக்கொள்ளுவதே இலக்கணத்தொடு பொருந்துவதாகு மென்றும் முடிவு கண்டு, இங்ஙனம் விடையாதல் ஏலாதாகவே 'நாடு கிழவோன்' எழுவாயாய் நின்று சேரனையே குறிக்கவல்லதென்று துணிகின்றார்கள்.

நண்பரவர்களது ஆராய்ச்சியின் முடிவு 'இவன் யார்' என்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கட்கு வினையேயல்லது பெயர் விடையாகமாட்டா தென்பதேயாதலால் இவ்விஷயமே இப்பொழுது நன்கு விசாரிக்கப்படுதல் வேண்டும். 'இவன்யார்' என்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கள் என்று யான் கூறுவது 'இவள்யார்,' 'அவன்யார்,' 'அவள்யார்,' 'அரசன்யார்' 'குமரன்யார்' என்பன போன்று உயர்திணையொருமையும் யார் என்னும் வினைக்குறிப்பும் இயைந்துவரும் வினாத்தொடர்களையே. இவ்வகைய வினாத்தொடர்களுக்கு வினையே உரிய விடையென்று கூறிய நண்பரவர்கள் அக்கூற்றை யாதரிக்க வேறுதாரணமேனும் நூல்களிலிருந்து காட்டமாட்டாது போயினமை சிந்திக்கற்பாலது. இவற்றிற்கு 'இவன் உண்கிறான்,' 'நடக்கிறான்,' 'இவன் நீடூழி காலம் வாழ்க' என்பன போன்றன வுரிய விடைகளாய் வருதல் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்கினுஞ் செய்யுளினு மில்லையாகும். இங்ஙனமாகவும் வினையே உரியவிடையென்று கூறத்துணிந்ததன் காரணம் ஒருவாற்றானும் அறியக்கூடவில்லை.

இவ்வினாக்கட்குப் 'பெயர் விடையாக மாட்டாது' என்றெழுதுகின்றார்கள். ஆனால் 'இவன் யார்' என்று கேள்வி யெழுவதாயின் அதற்கு 'என்தம்பி,' 'என்மைத்துனன்,' 'கிராமத்தலைவன்' என்பன போன்ற பெயர்களால் விடையிறுத்தல் தமிழ்நாட்டிற் சர்வசாதாரணமாகக் கேட்கப்படுவதேயாம். இதுகாறுமில்லாத அதிநூதனகொள்கை யொன்றினை நிலைநிறுத்த நண்பரவர்கள் முயன்றுள்ளமை 'இது (காடுகிழவோன்என்றபெயர் விடையாதல்) பலருமங்கீகரிக்கும்படி தோன்றுதலால்'என்று அவர்கள் தாமே கூறுவதா லறியலாகும். தோற்றத்தான மட்டுமேயன்றி, யுண்மையாகவே தமிழ்மக்களனைவராலும் இஃது அங்கீகரிக்கத்தகுந்ததுதானா வென்பது ஆராய்தற்பாலது. இவ்விஷயத்தை நிச்சயித்தற்குக் கற்றுத்துறைபோகிய நல்லாசிரியர்களினுங்காட்டிற் சிறந்ததுணையின்மை யெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே.

முதலாவதாக இலக்கணவிளக்கமியற்றிய வைத்தியநாததேசிகர் கூறுவதை நோக்குக. அவர் முற்றுவினைக்கும் எச்சவினைக்கும் வேறுபாடு அறுதியிடுமிடத்து (சூ-229-உரை) 'உண்டான் என்றவழி யார் என்னும் அவாய் நிலைக்கட் சாத்தன் என்பது வந்து இயை'யு மென்றெழுதினர். அஃதாவது 'உண்டான் யார்' என்ற வினாவிற்குச் சாத்தன் என்பது போன்ற பெயர் விடையாய் வருதல் இலக்கணத்தொடு முற்றும் பொருந்துவதா மென்பதும் அவ்வாறு பெயரேயன்றிப் பிறதொன்றும் விடையாய் வந்து இயைதலில்லை யென்பதும் கூறியவாறாயிற்று. ஆகவே 'இவன்யார்' என்பதுபோன்றவினாவிற்குப் பெயரை விடையாகக் கொள்ளுந் தற்காலவழக்கு இக்காலத்துத்தானே இலக்கணமறியாதாரிடைத் திடீரெனத் தோன்றியதன்றென்பது நன்கறியலாகும்.

இனிப் பண்டை யுரையாசிரியர்களை யெடுத்துக்கொள்க. சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் 'இவன்யார்' என்ற வினாவிற்குப் 'படைத்தலைவன்' என்றபெயர் விடையாயமைதலை யுதாரணங்காட்டி யுரை யெழுதியுள்ளார்கள் (தொல்-சொல்-வேற்-7) சீவகசிந்தாமணி யுரையில் 'அங்கரிலுறையும் மன்னர் மன்னன் யாரென்னின், பவணமாதேவனென்று பெயர் கூறப்படுவானொருவன்; அவன்றேவி யாரென்னின், முத்தமொப்பாளாகிய சயமதியென்பாளொருத்தி; அவர்பிள்ளை யாரென்னின், காமனன்னனாகிய அசோதரன்' என்று நச்சினார்க்

கினியர் வரைந்துசென்றனர் (2856-ம் செய்-உரை). ஈண்டெல்லாம் பெயர்களே விடையாயின்றுள்ளமை காணலாகும். புறநானூற்றுரைகாரர் (212-ம் செய்-உரை) 'நுங்கோயாரென வினவின், எங்கோ கோப்பெருஞ்சோழன்' எனமுடிவுகாட்டினர். பதிற்றுப்பத்துரைகாரர் (20-ம் செய்-உரை) 'நுங்கோ யாரெனவினவின் எங்கோ சேரலாதன்' எனமுடிவுசெய்து பொருள் விளக்கினர். இவ்விரிடத்தும் பெயர்களே விடையாகத்தரப்பட்டுள்ளமை வெளிதினறியலாகும். பனம்பாரனாரது சிறப்புப்பாயிரத்தினுரையிலே, ஆசிரியர் இளம்பூரணர் 'இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட ஐந்திரவியாகரணத்தினை நிறைய அறிந்த பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோனெனத் தன்பெயரைத் தோற்றுவித்து அவ்வாறு தொகுத்தான்: அவன் யாரென்னில் தவத்தான்வரும் பல்புகழ்களை யுலகிலே நிறுத்தின தவவொழுக்கத்தினையுடையான்' என்றுபொருள் விரித்தனர். இங்கே 'அவன்யார்' என்ற வினாவிற்குத் 'தவவொழுக்கத்தினையுடையான்' என்று பொருள்படுவதான படிமையோன் என்ற பெயரை விடையாகக் கருதிக்கொண்டமை யுணரலாகும். இங்ஙனமாகத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பேருரையியற்றியுதவிய மூவர், ப்ரஸ்துத வியவகார காரணமாகிய புறநானூற்றின் உரைகாரர், பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்—இவ்வனைவரும் இவன்யாரென்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கட்குப் பெயர்களையே உரியவிடையாகத் தந்துள்ளார்கள் ஆகவே நாம் ஆராய்ந்துவரும் வழக்கு உரைகாரர்களது காலந்தொட்டே யுள்ளதென்பது இனிதிற் பெறப்படுவதாகும்.

இனிப் புராதனகவிஞர்பெருமான்களையெடுத்துக்கொள்க. லோகப்பிரசித்திபெறத்தக்க பெரும் புலவோர்களுளொருவராகக் கருதப்படுங் கம்பர் தமது இராமாயணத்திலே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

"என்றனுமேயடியின்மிசைநெடிதுவீழ்ந்தழுவானைஇவன்யாரென்று
கன்றுபிரிகாராவின் துயருடையகொடிவினவக்கழற்கால்மைந்தன்
இன்றுணைவனிராகவனுக்கிலக்குவற்குமிளையவற்குமெனக்குமூத்தான்
குன்றனையதிருநெடுந்தோட்குகனென்பான்இந்நின்றகுரிசிலென்றான்"

(அயோத்-குகப்-66)

இச்செய்யுளில் இவன்யார் என்ற வினாவிற்குத்'துணைவன்', 'மூத்தான்,' 'குகனென்பான்' எனப் பெயர்களே விடையாயமைந்தமை வெளிப்படை.

திருத்தக்கதேவர் அருளிச்செய்த சிந்தாமணிக் காப்பியத்திலே பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களையும் நோக்குக:—

1. "உரைவிளையாமைமைந்தன்கேட்டியவுவந்துநோக்கி
   வரைவிளையாடுமார்பன்யார்அவன்வாழியென்ன
   விரைவிளையாடுந்தாரோயானென………………" (397)

2. "கொழுநனைக்குறிப்பினாலேகுமரன்யாரென்றுநோக்கக்
   கழுமியகற்பினாய்நின்மைத்துனன்ஐயனென்ன……" (1730)

இங்கே 'மார்பன்யார்' என்ற வினாவிற்கு "யான்" என்றதன்மைக்குரிய பெயரும் குமரன்யார் என்றதற்கு 'மைத்துனன்' என்ற முறைப்பெயரும் விடையாக வந்துள்ளமை காணலாம். திருத்தக்கதேவர் கடைச்சங்கப்புலவருளொருவரன்றெனினும் அவர்களோடொத்த பெருமையுடையாராய் உரைகாரர்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தே விளங்கியவர். ஆதலின், ஈண்டாராயப்படும் வழக்கு மேலே குறித்த உரையாளர்கள் தம் காலத்திற்கும் முற்பட்டுப் பயின்றுவருவதாகும்.

சீத்தலைச் சாத்தனாரது மணிமேகலையுள் ஆபுத்திரனாடடைந்த காதையில் (XXIV).

'இந்நகர்ப்பேர்யாதுஇந்நகராளு
மன்னவன்யாரெனமாதவன்கூறும்
நாகபுரமிது;நன்னகராள்வோன்
பூமிசந்திரன்மகன்புண்ணியராசன்' (167-171)

என்று காணப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் 'மன்னவன்யார்' என்ற கேள்விக்கு 'புண்ணியராசன்' என்றபெயரானேயே விடையிறுக்கப்பட்டுளது.

'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் அரிய சங்கநூலின்கண்ணே, குமட்டூர்க்கண்ணனார் பாடிய இரண்டாம்பத்து 20-வது செய்யுளிற் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது:—

"நுங்கோயாரெனவினவினெங்கோ
இருமுந்நீர்த்துருத்தியுள்
முரணியோர்த்தலைச்சென்று
கடம்புமுதல்தடிந்தகடுஞ்சினமுன்பின்
நெடுஞ்சேரலாதன்"

ஈண்டு 'நுங்கோயாரென வினவின் எங்கோ' என்றதும் 'இவன்யா ரென்குவையாயினிவனே' என்றதும் தம்முள் ஒத்திருக்கின்றமைகாண லாம். இப்பாட்டினது உரையில் 'நுங்கோயாரெனவினவின் எங்கோ சேரலாதன்' என முடிவுகாட்டப் பட்டமை மேலே கூறினேன். ஆகவே யார் என்பதற்கு விடை 'நெடுஞ்சேரலாதன்' என்ற பெயரால் தரப் பட்டுள்ளமை நன்கறியலாகும். இதனால் திருத்தக்கதேவரது காலத் திற்கு மிக முற்பட்டதாகிய சங்ககாலந்தொட்டே நாம் வியவகரித்து வரும் வழக்கு உளதாதல் எளிதிற்றெளியப்படும்.

இங்ஙனமாக 'இவன்யார்' என்பதுபோன்ற வினாவிற்குப் பெய ரை விடையாகக் கூறுதல் சங்ககாலந்தொட்டு இன்றுவரையு முள்ள தாகிய வழக்காகும். இவ்வழக்கு குமட்டூர்க் கண்ணனார் திருத்தக்க தேவர், கம்பர் முதலிய நல்லிசைப்பெரும் புலவோரா லெடுத்தாளப்பட் டது; இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகிய இலக்கணத்துறைமுற்றிய பேரறிஞர்களால் இனிது போற்றப்பட்டது; இக்காலத்துத் தமிழ்மக் கள் தம் சாதாரணவழக்கொடு முற்றும் பொருந்துவது. இவ்விஷயங் கட்கு மாறாக மேற்குறித்தவழக்கு அங்கீகாரயோக்கியமன்றெனக் கூறுதற்கு எவருந் துணியாரென்றே நம்புகின்றேன். இவன்யாரென் பது போன்ற வினாவிற்கு வினை விடையாய் வருதல் யாண்டுமில்லை யென முன்னமே கூறியுள்ளேன். ஆகவே யாண்டும் பெயரானேயே விடையிறுக்கக்காணுதலானும், வினை விடையாய் வரல் ஓரிடத்துமின் மையானும், நண்பரவர்கள் நாடுகிழவோன் என்ற பெயர் விடையாக மாட்டாதென்றும் கோயிலனாகிப் பெயர்தலாகிய செயலே விடையாதற் குரியதென்றுங் கூறியது முற்றிலும் பிழையாயொழிகின்றது. நாடு கிழவோன் என்னும் அப்பெயரொன்றினையே விடையென நாங்கொள் ளுதல்வேண்டும்.

உண்மையிவ்வாறிருப்ப, நண்பரவர்கள் புதுவதொரு நியதியைத் தாமாகவே படைத்துக்கொண்டு, அந்நியதியைத்தமக்கு வேண்டியவாற் றாற் பிரயோகஞ் செய்து தாமெடுத்துக்கொண்ட கக்ஷியை நிலைநிறுத்த முயன்றார்கள். மேலே ஆராய்ந்து தெளியப்பட்ட தமிழ்மொழிவழக் கொடு முற்றுமுரணுதலின், அந்நியதியும் அவர்களது முடிபும் விசா ரித்துண்மைகாணுதற்குரியவெனச் சிறிதேனு மெண்ணுதற்கிடமில்லை. அவற்றைத் தனிப்பட ஆராய்தற்கு ஆவசியகம் சிறிதும் இல்லை. வழக்கி

னுள்ள பலவுதாரணங்களினின்றும் உய்த்துணரப்பட்ட பொதுவிதியொன்றற்கு விருத்தமாகச் சிலவுதாரணங்களேனு முளவாயின், அவ்விதி பொதுவிதியாந்தன்மையை யிழந்துவிடுகிறதென்பதைமட்டுஞ் செந்தமிழ் நேயர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு இப்பகுதியை முடிக்கின்றேன். (தொடரும்)

S. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A., B.L.,
ஹைக்கோர்ட்டு வக்கீல்,
திருவனந்தபுரம்.

(முச்சங்கவரலாறுபற்றிய ஒரு நிருபம்,

திருவனந்தபுரம்.
2—4—20.

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபரவர்கட்கு நமஸ்கரித்து விஞ்ஞாபனம். தாங்கள் அன்புடன் திருப்பிவிட்ட முச்சங்கவரலாறு வரப்பெற்றேன். 'விழு நீர்வேலி நாடு கிழவோனே' என்ற ஒரு வரியைப்பற்றிப் பல முறையும் சுமார் 100 பக்கங்கள் வரை எழுதிய தாங்கள் முச்சங்கவரலாற்றைக்குறித்து யான் ஒருமுறை எழுதியதை மறுத்து என்னையும் என் ஆராய்ச்சியையும் சிறிது இகழ்ந்த நண்பர் தம்பையா எழுதியதற்கு விடை கூற விடுக்காததும், 'அன்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் யாவருக்கும் உடன்படாத உரையைவகுத்த தாங்கள் என் விடையைத் திருப்பியதற்கு முன்னூல் வழக்குக்கு மாறுபடக் கூறுகிறேன் என்பதையே காரணமாகக் கூறுவதும், என் சிற்றறிவிற்கு வியக்கத்தக்கதாகத் தோன்றுகிறது. என் ஆராய்ச்சியில் தமிழர்க்கு உவப்புண்டாகாது என்றீர்கள். ப்ரஸ்துத விஷயத்திற்கு இயையாது இங்ஙனம் கூறுவதூஉம் பிழை,' 'அங்ஙனம் கூறுவதூஉம் பிழை' என்று ஒருவருக்கொருவர் உபசாரமாகக் கூறுமொழிகளில் உவக்கும் 'செந்தமிழ்' உலகம் முச்சங்கவரலாறு நம்பத்தக்கதா இல்லையா என்று யான் ஆராய்வதில் எவ்வாறு களிப்புறும்? ஆகையால் சரித்திரவிஷயங்களைக்குறித்துத் தமிழில் எழுதப்புகுவது ஒரு பயனற்ற தொழிலே என நன்குதெரிந்து, ஆங்கிலத்திலேயே இனி எழுதத் தீர்மானித்துவிட்டேன். இம்முச்சங்கவரலாற்றைப்பற்றி யான் ஆராய்ந்தவை South Indian Rescarct என்ற பத்திரிகையில் இரண்டொருமாதத்தில் வெளிவருவதால், தம்பையா அவர்கட்கு விடை கூறாதது என் பிழையல்ல வென்றும், என்னால் விடைகூற முடியாததனால் அல்லவென்றும் 'செந்தமிழ்' வாயிலாகவே தமிழ்ப்புலவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தங்களை மிக்கவணக்கத்துடன் வேண்டிக்கொள்கிறேன். இவ்வாறு செய்யத் தாங்கள் உடன்படாராயின், எதிருரையையே கேட்கப் பயப்படும் தங்கள் கொள்கைகள் வலியற்றனவே என நடுநிலை நாடும் புலவர் ஐயமுற ஏதுவாகும்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் அன்புள்ள
கே. ஜீ. சங்கரஐயர்.

பதார்த்ததீபிகை.

முற்றொடர்.

சங்கை

ஒருமை முதல வழக்கினுக் கேதுவெண் ணொன்பதுமாம்
ஒருமை முதலிப் பரார்த்த பரியந்த முள்ள தன்ன
தொருமை யநித்திய நித்தியஞ் சேரினவ் வுண்மையுறும்
ஒருமை யலாதன வெங்கு மநித்திய மொண்பொருட்கே.

(இ-ள்) எண் ஒருமை முதல வழக்கினுக்கு ஏது-எண்ணாவது ஒருமையை முதலாகவுள்ள வழக்கிற்குக் காரணம்;-ஒன்பதுமாம்-அஃது ஒன்பதுபொருள்களிலும் இருக்கும்;-அன்னது ஒருமைமுதலிப்பரார்த்த பரியந்தம் உள்ளது-அந்த எண் ஒன்று முதலாகிப் பரார்த்தம் வரைக்கும் உள்ளது;-ஒருமை அநித்தியம் நித்தியஞ் சேரின் அவ்வுண்மை உறும்-ஒருமை அநித்தியப் பொருளைச் சேரின் அநித்தியமாம்; நித்தியப்பொருளைச் சேரின் நித்தியமாம்;-ஒருமை அலாதன வெல்லாம் அநித்தியம் ஒண்பொருட்கே-ஒருமையலாதனவாகிய இருமை முதலியனவெல்லாம் யாண்டும் அநித்தியமாகும் ஒள்ளிய பொருள்களின் கண் எ-று.

எண்ணெனினும் சங்கையெனினும் ஒக்கும். சங்கியாஎன்னும் வடமொழி சங்கை எனத் தற்பவமாயிற்று. சங்கியை என்பதை வடமொழி இயைப் நோக்காது சஞ்சிகை எனவழங்கு வாருமுளர். ஒருமை முதல வழக்கு ஒருமை இருமை முதலியன. ஏது-காரணம். ஒன்பது பொருள் பிருதுவி, அப்பு முதலியன.

ஒருமை முதலி-ஒன்று முதலாகி: ஒன்றுமுதற் பரார்த்த மீறா யுள்ளன என்றது ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், இலக்கம், பத்திலக்கம், கோடி, பத்துக்கோடி, நூறுகோடி, ஆயிரகோடி, பதினாயிரகோடி, இலக்ஷகோடி, பத்திலக்ககோடி, சமுத்திரம், அந்தியம், மத்தியம், பரார்த்தம் என்னும் பதினெட்டினையுமாம். ஒன்றினைப் பத்தாற் பெருக்கப் பத்தாகும். பத்தினைப்பத்தினாற்பெருக்க நூறாகும். நூற்றினைப் பத்தினாற் பெருக்க ஆயிரமாகும். இங்ஙனமே பத்தினாலே தனித்

தனி பெருக்கி வந்த சங்கியைத் தொடை?ய இவை என அறிக. இங்ஙனம் பதினெட்டுக் கூறினவர் பதஇருத்திய வுலாகாரர். சித்தாந்த சாராவலிகாரர் இருபது சங்கியை கூறுவர்.

அநித்தியப் பொருள்கள் துவியணுகம் திரியணுகம் முதலியகாரிய ரூபமாயிருக்கும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு எனக. இவை அழிதலால் இவற்றைச் சேர்ந்த ஒருமையும் அநித்தியமாயிற்று. நித்தியப் பொருள்கள் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கின் பரமாணுக்களும், ஆகாசம், காலம் திக்கு, ஆன்மா, மனம் என்னும் ஐந்து பொருள்களுமாம். இவை அழியாவியல்புடையனவாதலால் இவற்றைச் சேர்ந்த ஒருமையும் நித்தியமாம்

இருமை முதலியன தோன்றற்குக் காரணம் அபேக்ஷா புத்தியாகும். அபேக்ஷாபுத்தியாவது இஃது ஒன்று; இஃது ஒன்று என்று பல ஒருமைகளைக் கவரும் புத்தி. அபேக்ஷாபுத்தி—அவாவி நிற்கும் புத்தி அஃதழிதலால் அதனாற் றோன்றிய இருமை முதலியனவும் அழிவனவாயின. இவற்றின் அநித்தியம் நித்தியப்பொருள்களிலும் அநித்தியப் பொருள்களிலும் இருத்தலால் எங்கும் என்றார். ஒண்பொருள் என்றது இருவகைப் பொருள்களையும்.

இங்ஙனம்

அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த் தொகுதி—கஅ. பகுதி—க. உஅ-ம் பக்கம் அ-ம் வரியில் "விளக்கும்படி" என்றதை விளக்குதல் எனவும், ௯௰ பக்கம் வரி 3-ல் உள்ள "ரச்சமகட்சிலவும்" என்றதை "பலகாட்டிச் சிலவும்" எனவும் திருத்திக்கொள்க. பிறவுமன்ன.

இங்ஙனம்

K. S. நவநீதகிருஷ்ண பாரதி,

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதன்,

ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயம், சுன்னாகம், யாழ்ப்பாணம்

"தனிநிலைச் செய்யுட் கோவை."

"செந்தமிழில்" பலவரிய இலக்கண விஷயங்களை நுணுகிநுணுகி ஆய்ந்து எழுதி வருபவரும் செந்தமிழ் இயற்கை வழாமல் சிறந்த பொருள்களைச் செவ்விய சொற்கொடு இயற்கையின்பஞ் சுரந்தளிக்கும் பாக்கள் பலப்பலவாக இயற்றுந் திருவுடையாரும் ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயத் தமிழ்த்தலைமை ஆசிரியரும் எனது நண்பரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் அவர்கள் அவ்வப்போது தாம் பாடிய ஐம்பது பாக்களை எனக்குக் காட்டினார்கள். அவர்களாற் காட்டப் பெற்ற பாக்களெல்லாம் எந்நிலத்துப் பெரியாரும் இனிதுகைக்கோடற்குரிய விழுமிய பொருள் கெழுமியனவாயும் இன்னோசையுஞ் செஞ்சொல்லும் உடையனவாயும் இயற்கை நலன்கள் ஆங்காங்கமைந்து அணிபெறச் சுரந்து சுரந்து ஊற்றுவனவாயும் மிகச்சிறுபொருளும் மிகப்பெரும்பொருளுங் காணவல்ல ஆடிபோன்ற நுண்ணுணர்வினர்க்குந் தெவிட்டாத செவியமுதனையவாயும் மக்கட் பிறப்பினர்க்கு இன்றியமையாத உண்மை பொதிந்தனவாயும் இருத்தல் கண்டு இறும்பூதெய்திப் படித்துப் படித்து மகிழ்ந்தேன். இம்மகிழ்ச்சியைத் தமிழுலகம் அடையவேண்டும் என்பதனாலும் இத்தகைய பாக்களை இயற்றியுதவிய ஸ்ரீமத் பாரதியார் அவர்கட்குத் தக்க பொற்பரிசு முதலியன நடுவுநிலைப் பெரியோர்களாற் கொடுக்கப் பெறவேண்டும் என்பதனாலும் நமது நாட்டுத் தற்காலப் பாவலர்களும் ஸ்ரீமத் பாரதியார் அவர்கள் பாடல்களின் வழியைப் பின்பற்றிப் பாடுதல் வேண்டும் என்பதனாலும் அவற்றிற்குத் "தனிநிலைச் செய்யுட் கோவை" எனப் பெயரிட்டுச் "செந்தமிழ்" வாயிலாகப் பிரசுரிக்கத் துணிந்தேன்.

இத்தனிநிலைச் செய்யுட் கோவைக்கு ஏற்ற ஆங்கிலப்பாக்களும் புனையப்பெற்று வருகின்றன. இதற்குச் சிறந்த தமிழுரை இல்லாத குறையே குறை. இதனை அறிஞர்கள் விரைவிற்றீர்த்துவிடுவார்களென நம்புகிறேன்.

இனிச் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் அவர்கட்கும் ஏனைத் தமிழறிஞர்கட்கும் இந்நூல் "செந்தமிழில்" வெளிவருதல் விருப்பேல் மாதந்தோறும் முறையே பிரசுரம் செய்யப்பெறும்.

இங்ஙனம்.

S. Vyramuttu.

1. காற்றே,
யுடலம்வளர் வித்து முயிர்க்குயிர்ப் புதவியு
மடுகதிர்க் கனலை யாற்றியு மழைவள
மழைமுறைப்பொழி வித்து மளிக்கின்ற தம்மா
நீரே,
வெம்மை யகற்றியும் வேண்டுணா வாக்கியு
முடலழுக் கோட்டியு முவந்துதவு கின்றதால்
எரியே,
யுயிருடற் றொடர்புறக் குரியவை யுணற்றியு
மயிலுணா வாக்கியு மாந்தூய்மை யளித்து
முறுதுயர் களைந்து முதவிவரு கின்றது
புவியே,
இருக்கை நல்கியு மின்னிழற் பழுமரன்
புல்லுணா வாதி பொருளைதகொண்டு நல்கியு
நீர்முத லேற்றவை நேருத் துதவியும்
மலையே நறுமலர் வனனே வயலே
நிலையாச் சுரனே செய்தற் கடலே
யாறே குளனே யந்நீர்ச் சுனையே
யின்னவும் பிறவு மீந்தளிக் கின்றது

கதிரே,
யிமைகொள் பொழுதினும் மிளைப்பிலா தென்றும்
பொழுதுவரு கணக்கினும் போற்றுறூஉம் வினையினு
மெட்டுணை யேனும் வழுவா வியல்பிற்
பெட்டாங் குயிர்களைப் பேணிவரு கின்ற
தின்னண மாக விளங்கதிர் மதியமுந்
துன்னிவரு நாளுந் துகடீர் கோளுந்
தத்தம் முதவியிற் றவாஅ வாகுக
நண்பும் பகையு மொருமலு நாடில
வுயர்வுந் தாழ்வு மொன்றுங் கருதில
வின்புந் துன்பு மென்றுங் கருதில
வொன்றைமற் றொன்று நம்பல வாகி
நன்றிபற் பலவா நம்மிறைமூர் தளிக்கு

இவ்வெலாம்,
தம்முறு செயல்சொல் பிறர்தம் மேவல்சொல்
நம்முதவி பெற்றில நாமு முதவிலோ
மெய்ப்பொருட் டம்மா இல்லகை யியற்றுந
இவற்றால்,
தம்பய னெனப்பிறர் தலைழுப்ப
நம்மனோ ராற்ற நயப்பது நலனே

2. அஞ்சிறைத் தும்பியு மருநூற் சிலம்பியும்
பைஞ்சிறைப் பறவையும் பற்பல வாக
நினைத்தற் கரியவாம் புனைமனை புரிகுந
பிணியிடைப் பட்டில பிறரிடங் கற்றில
நச்சினை வேண்டில தளர்வுற் றொழிந்தில
மெய்ச்சும் பொன்பூண் விழைந்தில வாற்றுப்
பச்சுயிர்க் கினைகளைப் பரிவுறீஇப் பார்க்குந
யார்சொல் லிவற்றிற் காற்ற லளீஇயினர்
இவற்றால்,
தம்மைப் புரப்பதூஉந் தமரைப் புரப்பதூஉ
மிம்பர் ஞாலத் தினையுயிர்க் கியற்கை
பல்வெலா மாற்றற் கருங்கலை பயின்றுஞ்
செல்வ னுயர்ந்துஞ் சிறப்புறு மமர்க
ளவற்றினு மெளியோ ராவது மறிகில
ரெல்லா வுயிர்க்கு மியலா தெவ்வெனக்
கல்லா தீவதூஉங் கருதில ரென்னே
நில்லா இடிசுவர் சேருமியாக் கைக்கு
வல்லான் புனைந்த சித்திரம் வாய்ப்பப்
பல்லாற் றானும் பயனற் றுச்
செல்லா நிற்குநர் செய்வன மறந்தே.

3. பெரும்பிணி களையும் பெறலரு மருந்தினை
விரையின் றென்ன மூக்குவெறுக் கும்மே
கறுஞ்சுவை யின்றென நாக்குவெறுக் கும்மே
நச்சுக் கனியிசை நன்னிற மயக்கா
னச்சிக் கண்ணு நலனிழுக் கும்மே

வஞ்சங் கரந்து வாய்வழூஉ மின்சொற்
றஞ்சமாச் செவியே தாழ்ந்தொழி யும்மே
யிவற்றுவழி மனனு மிணங்கழி யும்மே
யாதலி னிவற்றோ டறிவினைத் தாழ்ந்து,
சாத லுறுமற் றட்பவர்
பூதலத் தென்றும் பொருந்திவாழ் வோரே.

4. தாஅய்த் துரைத்துத் தத்தித் தத்திப்
பாஅ யருவியும் பார்ப்பவர் தம்மைக்
கீழ்ப்பிடித் தந்தனிற் கீழ்ச்செல் பாங்கரும்
கூர்த்த சிமையமுங் குழீஇய குவடும்
பச்சென் காடும் பசுநெல் வயலு
மச்சுறுத் தழிக்கு மாரழற் சுரனும்
ஆங்கு,
முத்தும் பவழமு முதிர்ந்தபன் மணிகளு
நத்து முதலவு நல்குமலை யெற்றிய
பெருமண லெக்கர்ப் பெருக்குங் கடலும்
பானிலாப் பரப்பும் வானூர் மதியமு
மனைப்பில வாகி யகமகிழ்வு பூத்து,
பிலுக்குமினுக் கென்ன மிளிர்பன் னிறத்த
கதிரொருங்கு நிழற்றுங் காமரு மீன்களும்
பதிபிற ழாமற் பாங்குற வோம்பியும்
விருப்பும் வெறுப்பும் வியப்பும் வெரூஉவும்
பற்பல வாத்தரூஉம் பான்மைய வாகி
யெண்ணறி வொண்ணுப் பேறுவடிவு முதலாக்
கண்ணறி வொண்ணுச் சிறுவடிவு கடையா
நண்ணுயிர் செய்யு நல்லவுந் தீயவுங்
கண்ணுது திருத்திக் காத்தும் வருபொரு
ளுத்தைச் சிறியனை யுவந்து
காத்தல் செய்தல் கடும்பர மாமே.

5. காலையி லெழுந்து சாலவுண வுண்டு
நூல்பல கொண்டு கழகநோக் காரா
யாலடி யமர்ந்துபல் லாட்டயர்ந் தினிக்கு
மேழைச் சிறாரோ டெவனோ வேற்றுமை

உள்ளன வோரா தல்லன வுணர்ந்து
நல்லன மறந்து மல்லன நயந்து
யில்லன விலைத்து மிருப்பன மறைத்தும்
வல்லாங் கியற்று மதியின ராகி -
வாணு ளென்னு மணியினை
வீணு விழந்து வீந்தழி குநர்க்கே.

6. ஒன்றணி வதற்கே மற்றவை யுழலா
லைதம்பொறி தம்மி லமைதியுற் றிருக்குந
அதா அன்று,
நல்லியல் பமைஇய நாரியர் குறுநடை
யமுதவழி மார்புக் குமுதவாய் மகாஅ
ரொருபெருந் தவத்தி னிருபெரு முனியோ
ரிவர்க்குவரு நயனே தமக்கென வெண்ணுநர்
அஃதேய்ப்ப,
வுற்றோ ருறவின ரூரினர் தேஎத்தினர்
மற்றோர் மற்றவை யுள்ளவை யெல்லா
மன்னவர் தமரென வறிந்திசி னோர்க்குந்
தமருறு நலனே தம்முறு நலனே
தமர்கைப் பொருளே தங்கைப் பொருளே
யாதலிற் பிறவுயி ராக்கமுன தாகத்
தீதறு சிந்தையிற் செவ்வ னோர்ந்து
குறைதெறு காட்சிகொடு நிறைவுபெற் றிருக்கு
மிவ்வகை யறியா வேழை மனனே
தெவ்வகை யாக்கித் தெருளழித் தொழிக்குதி
யிவ்வுல குன்னியன் றில்லை
யெவ்வகை யுய்வனோ விளையயோ டிருந்தே.

7. புலிவாழ் பணனே புலிவாழ் பணனே
தவரோர் வார்தஞ் சார்பில் பணனே
நல்லரை மரீஇ நல்லன வுளுற்றியும்
புல்லரை மரீஇப் புல்லிய வுளுத்தியும் -
போற்றாது தமரைப் போற்றியும் பகைஞரை
யாற்றுத் தமரோ டவர்வே ரழித்தும்

குலம் காக்குங் கொள்கை முற்றொரீஇ
ஞாலங் காக்கு நலத்தினை மான
மெய்க்கொண்டு நடத்தலின் மேன்மையி லவர்முன்
பொய்க்கொண்டு மயக்கியும் பொழுது போக்குதி
யினையை யென்னினு நின்னிலைழ வானே
தமக்கு மிகுந்தன பிறர்க்குந் தந்தும்
பிறரிடை வேண்டுவ பெற்றும் பிறங்குநர்
பொல்லாப் பலரும் புலிக்கடிமை யாகிப்
பல்லாற் றானும் பயன்பெற முயன்று
வெற்றிவரு பெருமேவர் நிலனாழ்க் குநரே
பிண்ட நெல்லிற் பெருமைகொள் பித்தர்
கொண்டநெல் லெவர்க்குங் கொடுத்து மகிழ்குநரே
வேண்டிய வெல்லாம் வேற்றுநாட் டவர்க்கு
மீண்டிய வுவகைகொண் டியைந்தீ தின்றன
ரினிதின் மயக்கிற் றிசைசிலர் தமபோ
லெனைய வுயிரையு மெண்ணிக் கரவொரீஇக்
கனிவுபெறு நெஞ்சிற் காத்துத்
தனிநிலை பெறீஇயர் தவமுயல் குநரே.

8. உடைமை முற்று மொருவர்நம் பலராய்க்
கடியிரு வைப்பிற் காவல் புரிகுநர்
பிறர்க்கறி வுறுப்பின் பெருந்துன் புறுத்து
மறக்கடுஞ் செயன்மனத் தாஅர நினைக்குநர்
நல்லவர் தீஇக்கு மல்லவர் நலக்கு
முன்னவ ராக வுழக்கிக் கலக்குநர்
வேட்டன நலனு வெறுத்தன வலவா
நாட்டி நலம்பல வீட்டி நவிருந
ரோவ்வொன் றுற்று முரத்தினர் பலவா
மிவ்வுலகு கழிக்கு மியல்பின ரிவரே.
யெவ்வகை யொன்றுற் றினையில னெய்துவர்
அதனால்,
சான்றோர் பலருந் தமரையும் பிறரையுஞ்
சான்றகன் றறிவுறீஇத் தழைந்தவு மழிந்தவும்

காட்சி முதற்கொடு கவினைக் காட்டு
மாட்சித் தம்மா மாண்புறூஉம் கல்வி
அதுவே,
யுன்னவு முரைப்பவு மொருவினை யுஞற்றவு
பின்னவும் பிறவு மினிதுற நடாத்தவு
மருமை சான்ற விருமைமுழு துன்றவு
மின்றி யமையாத தென்ப
நன்றியமை பன்னூ லுவ லோரே.

9. தட்ப நிறைறு வெப்பழித் தகற்றக்
கதிர்மெய் குளிர்ந்து கவினூர்ந் திலகுற
நைப்புமனை முற்ற நாவில மருங்கடி
வைக்கமனை முட்க லகையுற வெங்கதிர்க்
காய்ந்துவளம் கொன்பொருள் கடுகவுள் விரைய
உழுவர் முதலோ ருளங்களி கூர
வுமணர் முதலோ ருளநனி வாட
வெளியோ ரொழுக்குற் றிணைந்துமெய்ந் நடுங்கிச்
சிறுகூழ் பெறுது சிந்தைநொந் தாற்றப்
பொழுதறி யாது போக்கிய மடவோர்
கொழுநர்க் கண்டுதங் கொள்கையச் சுறுத்த
விரமவி விறகிடை யெரிபற்றி யலக்கய
வார வூதிக் கட்புகை யடைஇ
நீர்பொழிந் தறிவுசோர்ந் தாங்குநின் றனூர
வொண்பொரு ளிழந்தோர் பண்ணிடைத் தரீஇக்
குனிந்து நோக்கும் கொள்கையிற் கூன்கொண்
முதுகொடு தளர்மெய் முதியரிற் றளர்ந்துக்
கையுங் காலுங் காட்டிவெப் பாரூரச்
சிறூர் மலைதந்து சேற்றுட் டயர
வெங்கும் பைங்கய லினிதி னுலாவப்
பைம்புற் கம்பலம் பாஅர் புலதப்ப
நுணைறு நவில ஞொள்ளைமனை யூரக்
கொம்பரிடை மந்தி குனிந்திருந் தடங்க
முலைமுயிடைப் பன்மா முழக்கற் றொடுங்க

வஞ்சிறைப் பறவை குடம்பைபுக் காஅர
வானின முதல மரனடி பிணைய
துருக்குக்கரைத் தென்னத் துலக்குறஞ் செம்மைக்
கொன்னா வெள்ளங் குன்றவுங் காட்டவு
மென்னில் வயலவு மெடீஇக் கடலிடைப்
பல்லாற் றுனும் பாஅய்த் தொனிக்க
நீர்நிலைக் காவ னிலைகொடு நிறவக்
கொடுங்கோற் பட்டழி குடிமனங் களிப்பச்
செங்கோல் வேந்தன் சேர்ந்தனி தேளமெனச்
சிறுபுன் முதலவுஞ் செறீஇ மகிழ்ந்து
மலர்ந்து கனிவாய் வளர்ந்து தழைப்ப
மாவும் பறவையு மன்னும் பிறவும்
வேட்டன பெற்று விழைஇ மகிழ்தரக்
காட்டுச் சிறந்து கனிந்துருகு நெஞ்சிற்
பாட்டுச் சுரந்து பல்செவி பயன்பெற
வெண்டுப்ப் பொதிதம் பிணிவிட் டுதிர்தலி
னெண்முகில் கரும்புகை புரீஇவின் பறந்து
செவிபுடைத் தென்னத் தெறுதா லெழீஇ
விழிபறித் தென்ன விரைத்தொளி மின்னி
யொண்வீழ் வெள்ளி பற்பல வூன்றித்
திடறுங் கடலுந் தேர்வரி தாகக்
கொழும்புன லுலகங் குளிரப்
பொழிந்து வண்மையொடு புரந்தமைந் தன்றே.

(தொடரும்)